

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

18

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

Ο ΠΕΡΕΘ ΛΙΠΘΘΥΜΑΕΙ!

Στή ζούγκλα
χωρίς... κομπόστα!

Ο ΠΑΝΤΣΟ ΓΙΓΑΝΤΑΣ κυττάζει με γουρλωμένα μάτια εκείνον που πιστεύει για Ζορρό της ζούγκλας, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι άλλος από τον "Ελ Ρέϋ, τον δίδυμο αδερφό του. (*)

Ο Ζορρό σπάνια ζητάει από τον Πάντσο να αφήσει την Κάζα ντὲς "Ομπρες και να

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος. «ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ».

πάρη τις ζούγκλες, μαζί του.

Αφ' ενός αὐτὸ γίνεται ἐπειδὴ ξέρει τί τρομερὸς φοβητσιάρης πὺ εἶναι ὁ κοντοπίθαρος φίλος του και δεύτερον ἐπειδὴ σπάνια ἐπίσης εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ προσφέρει καμμιά οὐσιαστικὴ βοήθεια.

Νὰ ὅμως πὺ τώρα, τοῦ ἔχει ζητήσει νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Πὺ θέλει νὰ πάνε τάχα;

Και εἶναι ὁ καυμένος ὁ νάνος πλασμένος γιὰ περιπέτειες πὺ νὰ περιέχουν κινδύνους;

Τὰ ματάκια του γι' αὐτὸν

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ἀκριβῶς τὸν λόγο εἶναι ἔτσι γουρλωμένα.

Τὰ χέρια του καὶ τὰ κοντὰ ποδαράκια του ἀρχίζουν νὰ τρέμουν σὰν τὰ καλάμια ποὺ τὰ φυσάει ὁ ἄνεμος.

Τὰ χεῖλια του τρέμουν κι' αὐτὰ μαζί με τὰ σαγόνια του καὶ μάλιστα τόσο πολὺ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀρθρώσει λέξι παρὰ πάνω, ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτο: «Γιὰ ποῦ με τὸ καλό;» ποὺ πρόλαβε καὶ εἶπε τοῦ Ἔλ Ρέϋ.

Ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας ποὺ εἶναι μεταμφιεσμένος σὲ Ζορρό, καταλαβαίνει τὸν φόβο του.

Δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ γιὰ νὰ δῆ ὅτι ὁ Πάντσο Γίγαντας κοντεύει νὰ βγάλει τὴ χρυσιῆ ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ἐννοήσει πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Ἐκεῖνος τὴν μοναδική φορὰ ποὺ εἶχε δοσοληψίες μετὸν ἀπίθανο βοηθό τοῦ ἀδερφοῦ του, γνώρισε ἕναν Πάντσο Γίγαντα, γενναιότερον ἀπὸ τὸν πιὸ γενναῖο ἄντρα ποὺ μπορεῖ νὰ βάλει ὁ νους τοῦ ἀνθρώπου!

Ἐναν Πάντσο Γίγαντα ποὺ ἔκανε τόσα κατορθώματα, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ τρελλαθῆ κανεὶς καὶ μόνο ἂν τὰ συλλογιστῆ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι περίεργος ὁ λόγος ποὺ γίνεται ὅλη αὐτὴ ἢ παρεξήγησις.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας, ὅπως ξέρει ἤδη ὁ ἀναγνώστης, εἶχε φάει κατὰ λάθος ἀπὸ τὸν καρπὸ τῆς γενναιότητος»

καὶ ὅλη ἡ φυσικὴ δειλία του πέρασε κι' ἔγινε σὲ μιὰ στιγμή γενναῖος σὰν τὸν Ἡρακλῆ καὶ ἄφοβος μπροστὰ στὸν θάνατο.

Μιὰ ὠρισμένη στιγμή ὅμως τὰ φρούτα ἐκεῖνα ποὺ ἔφαγε χωνεύτηκαν καὶ ἔχασαν τὴν ἐπίδρασί τους στὸν ὀργανισμό του.

Ἔτσι ὁ Πάντσο ξαναγίνει ὁ γνώριμος Πάντσο, τρελλὰ φοβητσιάρης, μέχρι σημείου ποὺ νὰ διεκδικῆ παγκόσμιο ρεκόρ.

Τώρα γιὰ νὰ πάρουμε καὶ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ Ἔλ Ρέϋ δὲν μπορεῖ νὰ πῆ τοῦ Πάντσο τί τὸν θέλει μαζί του, μέσα στὸ πράσινο βασίλειο τῆς ζούγκλας.

Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῆ ὅτι τὸν θέλει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει στὴν ἀνακάλυψι τοῦ Ζορρό, ἀφοῦ ὁ ἴδιος τοῦ παρουσιάζεται γιὰ Ζορρό αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τοῦ λέει λοιπὸν βιαστικὰ - βιαστικὰ:

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Πάντσο! Ἔλα! Πρέπει νὰ κάνουμε ὅσο μπορούμε πιὸ γρήγορα!

Ὁ Ἔλ Ρέϋ μιλάει ἔτσι, γιὰτὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πιστέψει σὲ ποιό βαθμὸ εἶναι φοβητσιάρης ὁ Πάντσο Γίγαντας, ποὺ τὸν ἔχει γνωρίσει τόσο μεγάλον ἥρωα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας, ἀρχίζει νὰ τρέμη αἰκόμα πιὸ πολὺ.

— Δέν... δὲν μπορῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, Ζορράκο!, τοῦ

λέει προσπαθώντας του κάκου να φανή αδιάφορος και να χαμογελάσει.

— Δεν μπορείς αυτή τη στιγμή!, κάνει κατάπληκτος ο Έλ Ρέϋ. Τί θες να πής μ' αυτό; Θάρθης αργότερα μόνος σου;

Ο Πάντσο αποκρίνεται με αξιοπρέπεια:

— Γιατί όχι; Φτάνει να μου αφήσης τη διεύθυνσι!

Για μιὰ στιγμή ο Έλ Ρέϋ φαντάζεται πώς είναι δυνατόν ο Πάντσο να άστειεύεται.

— Έλα!, του λέει, πάλι. Άφησε τ' άστεία! Πρόκειται πραγματικά για πολύ σοβαρή και βιαστική δουλειά! Μή χασομεράς! Είναι ζήτημα άκόμε κι' αν θα προλάβουμε!

— Γίνεται κανένας πλειστηριασμός και πουλάνε κανέναν κροκόδειλο; ρωτάει ο Πάντσο Γίγαντας, με γουρλωμένα τὰ ματάκια του.

— Έλα! Κάποιος κινδυνεύει και πρέπει να τον σώσουμε!, του φωνάζει άπελπισμένα ο Έλ Ρέϋ για να τον συγκινήσει.

Του νάνου όμως δεν ιδρώνει τ' αúτί του.

Άποκρίνεται σοβαρά - σοβαρά και με τρομερό πραγματικό ενδιαφέρον:

— Αν δεν πάμε να τον σώσουμε, ίσασε τί μπορεί να πάθη; (!)

Ο βασιλιάς της ζούγκλας αρχίζει να χάνη την ύπομονή του.

Συλλογιέται ν' άρπάξη στον ώμο του τον Πάντσο Γι

γαντα και να τον κάνει άεροπλάνο.

Άν δεν τὸ κάνει τελικά, είναι έπειδη φοβάται μήπως ο άληθινός Ζορρό δεν φέρεται ποτέ έτσι στον νάνο και αúτος ο τελευταίος καταλάβη τήν διαφορά.

— Μπορεί να τον σκοτώσουνε!, του λέει.

Του νάνου του καυμένου του κάβεται ή άναπνοή.

Άφου ύπάρχει σκοτωμός στη μέση, κάτι πολύ σοβαρό και επικίνδυνο άσφαλώς θα συμβαίνη και δεν άποκλείεται να μπλεχτούν πάνω σε τρομερό μπελά όπως τήν τελευταία φορά που ξαναβγήκε στη ζούγκλα... ζητώντας περιπέτειες.

Τὰ ματάκια του λοιπόν λυμπον ξαφνικά από μιὰ καταπληκτική πραγματικά ιδέα.

— Δεν άφίνουμε, λέει, να τον σκοτώσουνε και ύστερ να ανάλάβουμε τήν... κηδεία. Θα θγάλουμε τήν ύποχρέωσ μ' αúτον τον τρόπο!

Ο Έλ Ρέϋ πάει να παλαδώσει.

Είναι ήδη άργά ίσως γ να προλάβη να σώση τον κερφό του και μαζί μ' αúτο και τήν ίδια του τη ζωή.

— Πάντσο, φωνάζει έκνετισμένος, αν φοβάσαι νάρθης μαζί μου να μου τὸ τής γά να φύγω μόνος μου!

— Να φοβάμαι!, τσιρίζε ο Πάντσο Γίγαντας και χοροπηδάει προσβλημένος ίσασε κεί πάνω. Έγὼ να φοβάμ; Δεν θάμαστε καλά! Έσύ, καλέ Ζορράκο, πού ζής; Δεν εί-

δες τί θόρυβος καὶ κακὸ ἔγι-
νε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου,
γιὰ τὰ τρελλά μου κατορθώ-
ματα τὸν τελευταῖο καιρὸ;
Σοῦ λέω μονάχα ὅτι μοῦ γί-
νανε εἴκοσι προτάσεις γάμου
ἀπὸ κορίτσια καλῶν οἰκογε-
νειῶν, γιὰ τὴν πατροπαράδο-
τὴ λεβεντιὰ μου!

— Καὶ λοιπὸν τώρα γιὰ-
τί δὲν ἔρχεσαι μαζί μου; τοῦ
λέει μπαϊλντισμένος ὁ βασι-
λιάς τῆς ζούγκλας.

— Δὲν εἶναι ποὺ δὲν ἔρ-
χομαι! Τὸ κουβεντιάζομε τώ-
ρα! Ἀκόμα δὲν γύρισα, κα-
τάλαβες; Λέω ἂν ἀξίζη τὸν
κόπο νὰ ξαναφύγω πάλι!
Σκέψου νὰ ξεκινήσουμε γιὰ
νὰ μὴ σκοτώσουμε, λέει, ἔ-

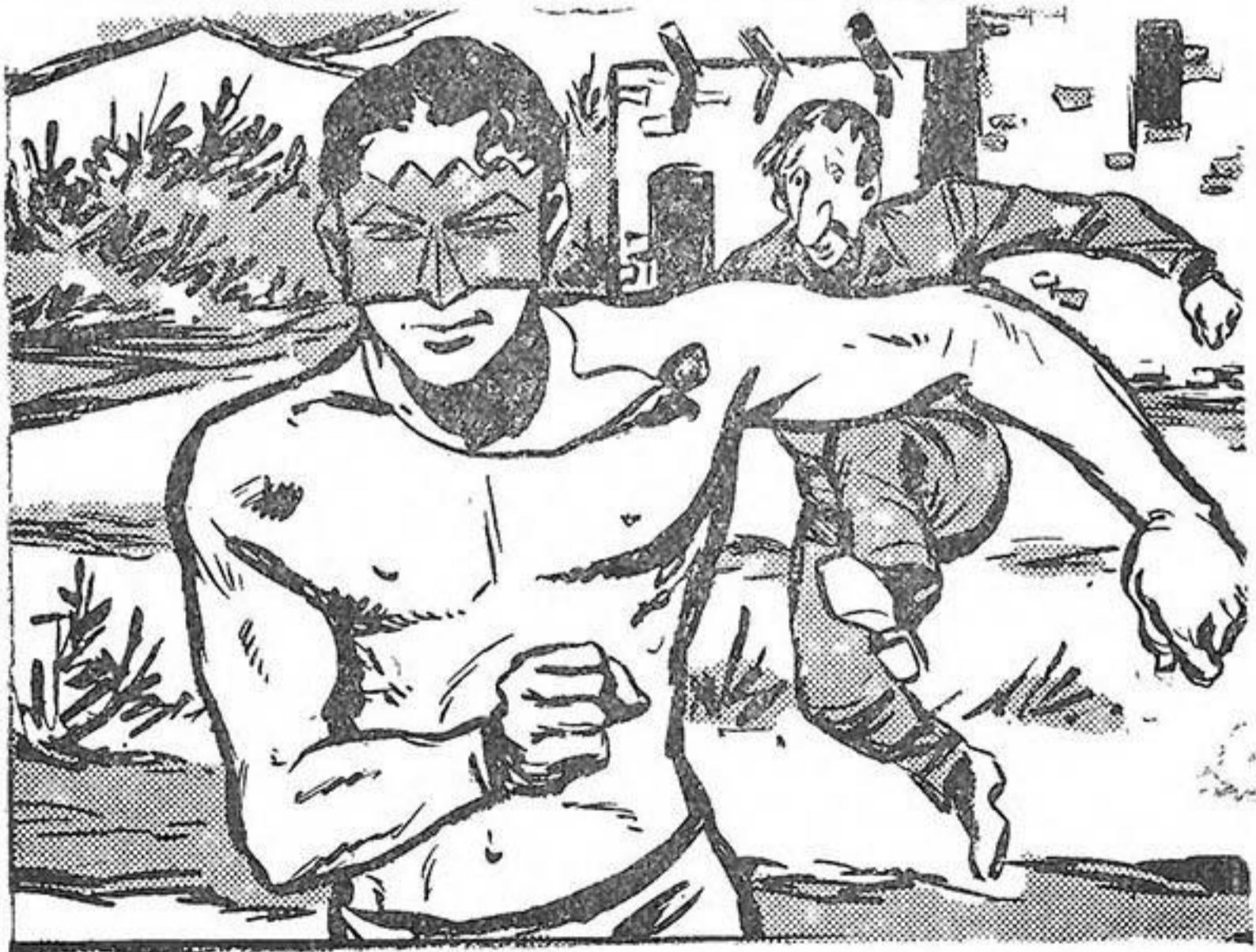
ναν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ἔχου-
με καθαρισμένον ὅταν θὰ φτά-
σουμε! Τότε εἶναι ποὺ δὲν θὰ
προλάβουμε οὔτε γιὰ τὴν κη-
δεῖα νὰ φροντίσουμε καὶ θὰ
εἶναι τὸ μεγάλο ἄδικο!

Ὁ ψευτο - Ζορρὸ ἀπελπι-
σμένος σωπαίνει.

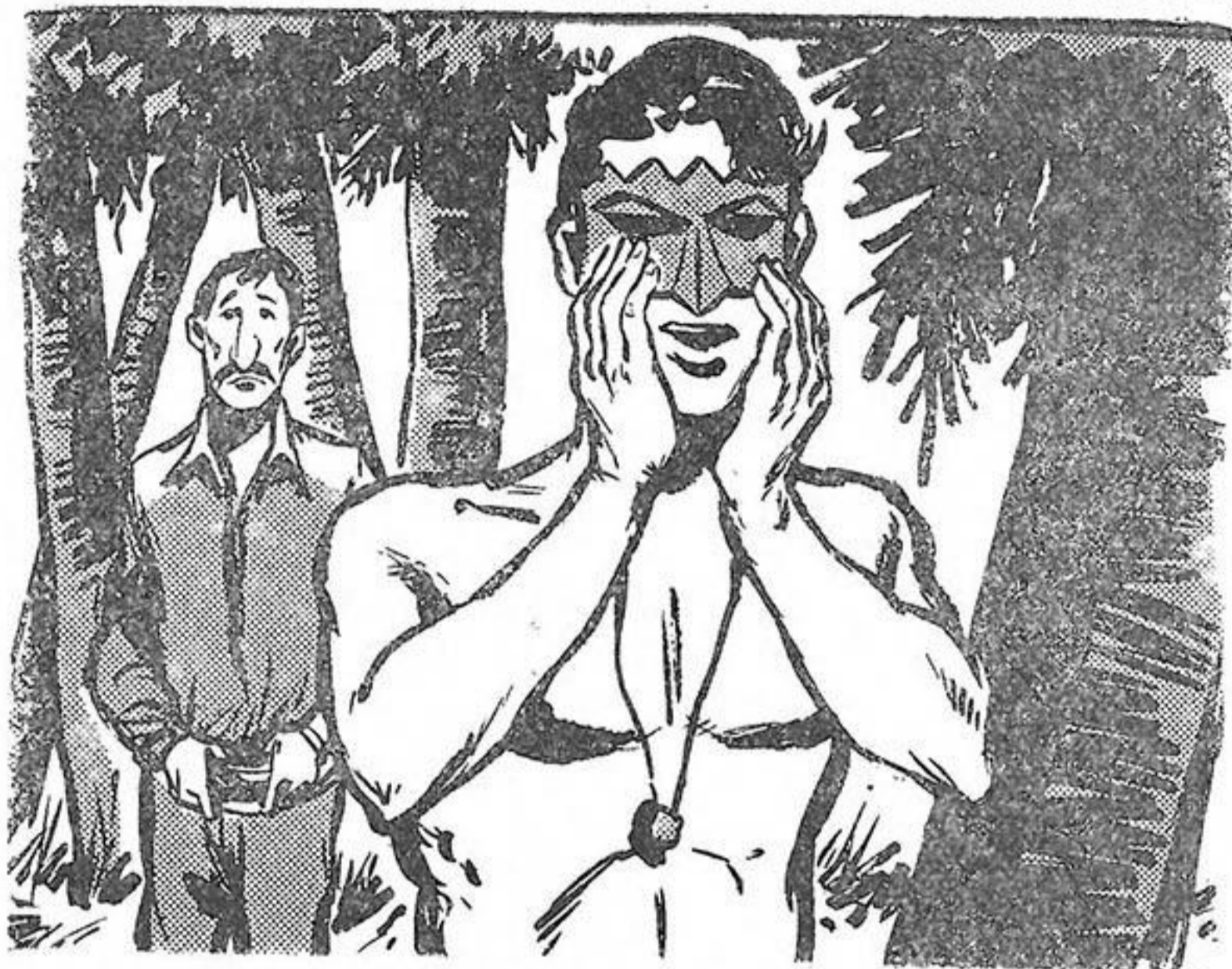
Σκέπτεται μήπως ὑπάρχει
κανένας ἄλλος τρόπος νὰ κά-
νῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει, χωρὶς νὰ
ὑπολογίζη καθόλου στὴ βοή-
θεια αὐτοῦ τοῦ προμεροῦ φα-
φλατᾶ καὶ φοβητσιάρη.

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ σκε-
φθῆ τίποτα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι
ἀπαραίτητος, γιὰτί εἶναι ὁ
μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγή-
σῃ τὸ Μαῦρο Πουλί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ καυμένος ὁ Πάντσο τὸν ἀκολουθεῖ πραγματικά.

— Νάγια!

Ξαναγυρίζει λοιπόν προς τὸ μέρος του.

— Πάντσο, τοῦ λέει ἐπιτιμητικά, μοῦ φαίνεται ὅτι φοβάσαι!

Ὁ νάνος φαίνεται τρομερὰ προσβλημένος.

— Ἀμα ξαναπῆς τέτοιο πράγμα, τοῦ λέει, θὰ σοῦ κόψω καὶ τὴν καλημέρα, Ζορράκο! Ἀλλὰ ξέρω γιατί τὸ λές! Ἐπειδὴ ἔγινα κι' ἐγὼ ἥρω, φοβάσαι μήπως σὲ ξεπεράσω σὲ δόξα καὶ ζηλεύεις.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, μουγγρίζει ὁ Ἔλ Ρέϋ, τότε ἔλα μαζί μου στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ ἀποδείξης ὅτι εἶσαι γενναῖος!

— Ἔρχομαι μαζί σου εὐ-

χαρίστως!, τοῦ ἀποκρίνεται κορδωμένος ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ξεφυσάει εὐχαριστημένος ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χαρῆ γιὰ πάρα πολὺ.

Ὁ νάνος συνεχίζει ἀπτόητος:

— Ἔρχομαι μαζί σου ἀλλὰ ὄχι στὴ ζούγκλα, βρὲ παιδάκι μου! Πάμε κάπου ἀλλοῦ! Πλήττω ἐκεῖ μέσα! Ὅλο δέντρα ἔχει καὶ τὰ δέντρα ἔχουμε ὅλο φύλλα καὶ τίποτ' ἄλλο!

Ὁ λευκὸς γίγαντας τῶν παρθένων δασῶν, βλέπει πῶς

δὲν γίνεται δουλειὰ μὲ τὸν νάνο.

Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ βάλῃ τὰ μεγάλα μέσα.

— Πάντσο, τοῦ λέει μὲ φωνὴ παγωμένη, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ἤσουν!...

— Ὁχι! Ὁ ἴδιος εἶμαι!, τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του. Τὸ γράφει καὶ ἡ ταυτότητά μου! Στάσου ἅμα θές νὰ πάω νὰ σοῦ τὴ φέρω!

— Δὲν εἶσαι πιά ὁ φίλος μου ποὺ μὲ βοηθοῦσες ὅταν εἶχα ἀνάγκη! Φεύγω μόνος μου κι' ὅταν θὰ ξαναγυρίσω θὰ φροντίσω νὰ μὴ μὲ ξαναδῆς πιά!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας αὐτὴ τὴ φορὰ πᾶει νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

Τὰ μάτια του ἔχουν γουρλώσει καὶ κοντεύουν νὰ γίνουν μεγάλα σὰν πιατάκια τοῦ καφέ.

Καταλαβαίνει ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν σηκώνει περισσότερο κούβεντα καὶ ἀναβολές.

— Ἐλα καλέ!, ψελλίζει μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα στὸ τέλος. Τὸ πίστεψες ποὺ ἀστει εὐόμουνα; Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ νὰ ἔρθω μαζί σου στὴ ζούγκλα; Καὶ τί ἄλλη καλύτερη διασκέδασι ἀπὸ αὐτὴ ἔχω ἐγώ; Ἐγὼ οὔτε σὲ θεάτρο πάω, οὔτε σὲ κινηματογράφο, προκειμένου νὰ βγῶ τσάρκα στὴ ζούγκλα, νὰ στραγγαλίσω καμμιά δεκαριά κροκόδειλους καὶ νὰ σκοτώσω καμμιά εἰσοσarıά Ἰνδιάνους, γιὰ

νὰ ξυπνήσουνε τὰ αἵματα!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν!, λέει ὁ Ἔλ Ρέϋ προσπαθώντας νὰ μὴ δείξῃ τὴ χαρὰ τοῦ ποὺ τὸν κατάφερε.

— Ἄντε!, τοῦ λέει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Ξεκίνα ἐσύ! Ἐγὼ θάρχομαι ἀπὸ πίσω, γιὰ νὰ μὴ σοῦ ριχτῆ κανεὶς ὑπουλα καὶ σὲ δολοφονήσῃ! Ξέρεις ἀπὸ ζούγκλα; Πίσω ἀπὸ κάθε δέντρο κρύβεται κι' ἀπὸ μιὰ μπαμπεσιά!

Ὁ Ἔλ Ρέϋ δὲν ἔχει ἀντίρρηση.

Φτάνει νὰ ἔρθῃ μαζί του ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας καὶ ἄς πηγαίνει καὶ πίσω καὶ μπροστὰ κι' ὅπου θέλει...

Ξεκινᾷ λοιπὸν στὴ στιγμή.

Ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς Κάζα ντὲς Ὀμπρες, βγαίνει κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ πρὸς τὴ ζούγκλα.

Δὲν ἔχει κάνει ὅμως οὔτε πενήντα βήματα.

Γυρίζει, κυττάζει, ἡ πόρτα τοῦ Σπιτιοῦ τῶν Ἰσκιων εἶναι κλειστὴ κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν φαίνεται πουθενά!

Ἀγανακτισμένος καὶ τρομερὰ περίεργος μαζί ξαναπαίρνει τρέχοντας καὶ τώρα τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα ἔχει φτάσει καὶ πάλι στὴν πόρτα τῆς Κάζα ντὲς Ὀμπρες ποὺ εἶναι κλειστὴ.

Τὴν ἀνοίγει στὰ γρήγορα καὶ μπαίνει.

Βρίσκει τὸν Πάντσο Γί-

γαντα στὸ δωμάτιό του, κουρνιασμένο ἐπάνω στὸ κρεβάτι του νὰ τρέμη ὀλάκερος.

Τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

Ὁ νάνος προσπαθεῖ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ σαλιώσῃ τὸ δάχτυλό του γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴ σελίδα ἐνὸς βιβλίου.

Δὲν τὸ καταφέρνει ὅμως, γιὰτὶ ἡ γλῶσσα του εἶναι ἐντελῶς ξερὴ καὶ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ ιδέα σάλιο.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ρωτᾷει τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ὁ λευκὸς βασιλιάς τῆς ζούγκλας;

— Θὰ διαβάσω ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα!, τοῦ λέει ὁ Πάντσο Γίγαντας.

— Τρελλάθηκες; Γιατὶ δὲν ἦρθες μαζί μου;

Ὁ Πάντσο πετάει ἀπογοητευμένος τὸ βιβλίο του πάνω στὸ κρεβάτι καὶ ψελλίζει:

— Μπά! Καλέ, τὸ ξέχασα! Εἶδες ἐκεῖ ἀφηρημάδα! Καὶ ἔλεγα κι' ἐγὼ ποῦ εἶχα ραντεβού καὶ τί ὥρα!

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει γίνῃ κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του ἀλλὰ εὐτυχῶς ποῦ εἶναι ἡ μάσκα του μπροστὰ στὸ πρόσωπό του καὶ δὲν φαίνεται.

Ὁ βασιλιάς τοῦ παρθένου δάσους λέει ἄγρια:

— Θάϊσθης μαζί μου Πάντσο, ναι ἢ ὄχι!

— Ναί!, κάνει ἀναστενάζοντας ὁ καυμένος ὁ Πάντσο Γίγαντας καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκολουθεῖ πραγματικὰ τὸν λευκὸ κύριο τῆς ζούγκλας, στὸ ἀπέραντο, καταπράσινο

βασιλείό του...

Δὲν πηγαίνουν ὅμως πάρα παλὸ μακριά.

Μόλις φτάνουν στὰ πρῶτα δέντρα τῆς ζούγκλας, σταματοῦν.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ κυττάζει ὀλόγυρά του παραξενεμένος.

Μοιάζει σὰν κάτι νὰ ψάχνῃ νὰ βοῆ...

Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως.

Φωνάζει ἀνήσυχος:

— Νάγια!

Δὲν παίρνει ὅμως καμμιά ἀπάντησι.

Πιο ἀνήσυχος ἀκόμα ξαναφωνάζει τὴν παράξενη κόρη τῆς ζούγκλας.

Οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει ἀπάντησι.

Κυττάζει τὸν Πάντσο ποῦ στέκεται δίπλα του καὶ κυττάζει μὲ τοόμο τὴν μυστηριώδη ζούγκλα ποῦ ἀπλώνεται μπρὸς τους.

— Τί τρέχει τὸν ρωτᾷει ὁ νάνος ἀφελέστατα. Ἔχασες τίποτα;

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ὅμως δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ καθήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ πάλι τὴν κουβέντα μὲ τὸν φλύαρο νάνο.

Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ξαφνικὴ ἀγωνία, τρέχει στὸ σημεῖο ποῦ ἄφησε τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, τὴν ὥρα ποῦ ἦρθαν ὡς ἐδῶ καὶ ποῦ ἐκεῖνος πῆγε γιὰ τὴν Κάζα ντὲς Ὀμπροες.

Ψάχνει γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἴγνη κάτω στὸ χῶμα, ποῦ θὰ τὸν ὀδηγήσουν νὰ καταλάβῃ τί συνέβη καὶ ἂν ἡ νεαρὴ κόρη τῆς ζούγκλας διατρέχει κατέναντι σοβαρότατο κίνδυνο.

Δέν βλέπει όμως τὸ παραμικρό.

Ὅλα μέσα στὸ παρθένο δάσος ὀλόγυρα εἶναι ἤσυχα.

Κάτω στὴ γῆ δὲν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ ἴχνος ποὺ νὰ λήη γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς παράξενης κόρης.

Καλύτερος ἰχνηλάτης ἀπὸ τὸν λευκὸ γίγαντα τὸν βασιλιά τῆς ζούγκλας, δὲν ὑπάρχει σ' ὀλόκληρο τὸ παρθένο πράσινο βασίλειο.

Ἄν εἶχε συμβῆ ὅ,τι δήποτε στὴ Νάγια, ἂν τῆς εἶχαν ἐπιτεθῆ καὶ τὴν εἶχαν ἀπαγάγει, ἂν ἡ ἴδια τὸ εἶχε βάλει ξαφνικὰ στὰ πόδια καὶ εἶχε φύγει τρέχοντας, ὁ Ἔλ Ρέϋ θάπρεπε ἀσφαλῶς νὰ τὸ δια-

κρίνη τώρα καὶ νὰ δῆ ἀμέσως πρὸς τὰ ποῦ πῆγε.

Ὅσο κι' ἂν ψάχνει ὅμως, δὲν βλέπει ἀπολύτως τίποτα.

Τὸ παρθένο δάσος ἐξαικολουθεῖ νὰ εἶναι ἤσυχο καὶ ἤρεμο, ἐδῶ στὶς ἀρχές του, ποὺ τὰ ἄγρια θηρία δὲν τολμοῦν εὐκόλα νὰ πλησιάσουν, γιὰ τὸ διώχνει ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ὥστοςο δυσαναισχετεῖ μὲ τὰ καμώματα τοῦ Ἔλ Ρέϋ, ποὺ τὸν πιστεύει, φυσικά, γιὰ τὸν Ζορρό.

— Καλέ, τοῦ φωνάζει. Μὲ ξεσήκωσες ἀπὸ τὸ κρεββατάκι μου, ποὺ ἤμουνα ξαπλωμένος, δὲν μ' ἄφησες νὰ διαβά-

Τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει στὸν ὤμο του σὰν δέμα.

Πηδάει από δέντρο σέ δέντρο μέ τόν Πάντσο στόν ώμο του.

σω τὸ βιβλιαράκι μου καὶ ὄλ' αὐτά, γιὰ ν'άρθουμε ὡς ἐδῶ πέρα καὶ ν' ἀρχίσῃς νὰ κυττᾶς ἂν εἶναι... ποτισμένα τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας;

Ὁ Ἔλ Ρέϋ τοῦ ἀποκρίνεται βιαστικὰ, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ φύγῃ καὶ ὁ νάνος καὶ νὰ ψάχνῃ μετὰ καὶ γι' αὐτόν:

— Ἦταν ἡ Νάγια ἐδῶ!.. Ἡ Νάγια μέ τὸ Βέλο!... Τὴν εἶχα ἀφήσει νὰ μὲ περιμένῃ, τὴν ὥρα ποὺ ἦρθα νὰ σὲ φέρω κι' ἐσένα!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας σκάει στὰ γέλια.

— Εἶδες ποὺ στᾶλεγα; κάνει ἀνάμεσα στὰ χαχανητά του. Ξέρω ποὺ ἔχει πάει ἡ

ξεμυαλισμένη!

Ὁ Ἔλ Ρέϋ τὸν κυττάζει μέ γουρλωμένα μάτια.

Δὲν ξέρεي ἂν πρέπει νὰ πιστέψῃ ἢ ὄχι τὸν ἀνεκδιήγητο αὐτόν νάνο ποὺ δὲν φαίνεται νάχῃ καμμιά σοβαρότητα ἀλλὰ ποὺ εἶναι ἱκανὸς καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀπίθανα κατορθώματα.

Στὸ τέλος τὸν ρωτᾶει γεμάτος ἀγωνία:

— Ξέρεις, εἶπες, ποὺ ἔχει πάει; Τὸ λὲς στ' ἀλήθεια, Πάντσο; Μίλησε λοιπόν! Ποὺ πῆγε;

— Πῆγε νὰ φέρῃ... τὴν ἀδελφή της!, τοῦ λέει ὁ νάνος μέ μιὰ τέτοια σοβαρότητα

που ο Έλ Ρέϋ ξεγελιέται για άλλη μια φορά ακόμα, μην ξέροντας αν η κοπέλλα έχει ή όχι αδερφή.

— Πάει να φέρη την αδερφή της; ρωτάει με πάντοτε γουρλωμένα από την έκπληξι τὰ μάτια του.

— Μάλιστα!

— Που τὸ ξέρεις; Καὶ τί νὰ τὴν κάνη τὴν αδερφή της αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ πέρα;

— Μοῦ τὸ ἔχει ὑποσχεθῆ!

Ὁ Έλ Ρέϋ πάει νὰ τρελλαθῆ.

— Μίλησε!, φωνάζει ἄγρια. Τί σοῦ ὑποσχέθηκε;

Ὁ Πάντσο τὸν κυττάζει κι' ἐκεῖνος ἐκπληκτος καὶ παραξενεμένος πάρα πολύ.

Δὲν ἔχει συνηθίσει νὰ τοῦ μιλάη καὶ νὰ τοῦ φέρεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Ὡστόσο ἀποκρίνεται γρήγορα:

— Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅταν θὰ ξανάρθη νὰ φέρη καὶ τὴν αδερφούλα της γιὰ μένα, γιὰ νὰ γίνουμε δυὸ ζευγάρια ἀγαπημένα! Εἶδες; Τὸ ταίριαξα καὶ σὰν ποιηματάκι!

Ὁ Πάντσο ὅμως, μπορεῖ πραγματικὰ νὰ τὸ ταιριάξη σὰν ποιηματάκι αὐτό, ὅπως λέει ἀλλὰ ὁ γίγαντόςωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας καταλαβαίνει τὴν ἴδια στιγμὴ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ δώση καμμιά βάσι στὰ λόγια καὶ στὸ λογικὸ τοῦ νάνου, πού εἶναι πραγματικὰ ἐξωφρενικός.

Προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ

σκεφθῆ τί μπορεῖ νὰ ἀπόγινε ἡ Νάγια με τὸ Βέλο.

Στὸ τέλος ἀποφασίζει πάλι νὰ τρέξη στὸ μέρος πού τὸν καλεῖ τὸ καθῆκον του, δηλαδή στὸ χωριὸ Κουάνα, πού ὁ δίδυμος ἀδερφός του, ὁ πραγματικὸς Ζορρό τῆς Ζούγκλας, κινδυνεύει θανάσιμα...

Καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν στὸν ἀναγνώστη, δὲν εἶναι μόνο τὸ καθῆκον του πού τὸν καλεῖ ἐκεῖ πέρα...

Εἶναι καὶ ἡ ἀνάγκη...

Ἄν ξαφνικὰ θανατώσουν τὸν Ζορρό ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, τὴν ἴδια στιγμὴ θὰ πεθάνη κι' ὁ ἴδιος ὅσο μακριὰ κι' ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν ἀδερφὸ του...

— Ἐλα!, λέει τοῦ Πάντσο. Ξεκινᾶμε!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πού ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα εἶχε πιστέψει πὼς θὰ γλύτωναν τὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, νοιώθει πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσί.

Τὰ ματάκια του γουρλώνουν.

Τὸ πρόσωπό του παινιάζει.

Τὰ πόδια του τρέμουν.

Ἄνοίγει τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ καὶ δὲν τὰ καταφέρει.

Ὁ ψευτο - Ζορρό τὸν βλέπει ἔτσι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔχει πάθει.

Τοῦ λέει:

— Τί τρέχει;

— Δέν... δὲν θὰ περιμένουμε τὰ κορίτσια καλέ; ρωτάει ὁ Πάντσο Γίγαντας, κα-

ταφέρνοντας να βρή τη λαλιά του.

‘Η απόκρισις όμως του βασιλιά της ζούγκλας τον απογοητεύει:

— ‘Οχι, Πάντσο! Δεν θα τις περιμένουμε! Πρέπει να τρέξουμε το γρηγορότερο να σώσουμε τον άνθρωπο που κινδυνεύει!

‘Ο ψευτο - Ζορρό μ’ αυτά τα τελευταία λόγια, κάνει πάλι να ξεκινήσει αλλά ο νάνος τον τραβάει από το χέρι για άλλη μιὰ φορά.

— Και με τα πόδια θα πάμε; του λέει παιραιξενεμένος.

— Με τί ήθελες να πηγαίναμε;

— Με το έλικόπτερο, καλέ! Τί το έκανες; Πόση ώρα είναι που έφυγες μ’ αυτό; Το γκρέμισες μήπως πουθενά; Πές μου το για να το κλαίω!

Τα μάτια του ‘Ελ Ρέϋ, κάτω από τη χρυσή μάσκα του Ζορρό λάμπουν παράξενα.

Μια ιδέα του έχει έρθει.

Λέει του Πάντσο:

— ‘Οχι!... Δεν το έχω το Μαύρο Πουλί!

— Τί το έκανες; Το πούλησες;

— ‘Οχι!... Το δάνεισα!

— Το δάνεισες; Τρελλάθηκες, καλέ; Μιλᾶς σοβαρά τώρα ή μήπως και με κοροϊδεύεις;

— ‘Οχι! Δεν σε κοροϊδεύω καθόλου. Σου μιλάω πάρα πολύ σοβαρά, ότι το δάνεισα!

— Μὰ χαζός είσαι; Θα σου κάνουν και μιὰ ζημιὰ που δεν θα διορθώνεται! Αυτό δεν εί-

ναι καιραβάνα σαν εκείνο το άλλο το έλικόπτερο του χοντρο - Περέθ! Αυτό είναι πολύ λεπτή μηχανή και πρέπει να ξέρης πολύ καλά τον χειρισμό της!

‘Ο Ζορρό λέει μισοκακόμοιρα:

— ‘Εχεις δίκιο, Πάντσο! Αυτό ακριβώς σκέφθηκα κι’ εγώ και γι’ αυτό σε φώναξα!

— Δηλαδή τί σκέφθηκες;

— Μόλις του το δάνεισα κι’ έφυγα, συλλογίστηκα πώς δεν έπρεπε να του το δανείνω!

— Στο μεταξύ όμως εκείνος είχε φύγει, έ; λέει ο Πάντσο Γίγαντας με τα γουρλωμένα του τα ματάκια.

— Δυστυχώς!

— ‘Ε, τότε πολύ άργά το σκέφθηκες αυτό που σκέφθηκες!, φωνάζει ο νάνος άπαρηγόρητος.

‘Ο «άρχιμηχανικός» του Ζορρό της Ζούγκλας, αν είναι κάτι που τον ενδιαφέρει περισσότερο από κάθε τι άλλο σ’ αυτόν τον κόσμο, είναι το Μαύρο Πουλί και πάει να τρελλαθή στη σκέψη πώς μπορεί να του πάθη τίποτα και να μην το ξαναδη μιὰ ωραία μέρα...

Κι’ ο Ζορρό — ο ψευτο - Ζορρό δηλαδή, που είναι στην πραγματικότητα ο ‘Ελ Ρέϋ — του λέει μισοκακόμοιρα πάντοτε:

— ‘Ακριβώς γι’ αυτό σε φώναξα, δεν σου είπα; Για να πάμε να τον βρούμε αυτόν που του δάνεισα το έλικόπτερο, να του το πάρουμε πίσω,

πρὶν τὸ σπάση σπουθενά!

— Καὶ πῶς θὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε; τσιρίζει ὁ νάνος μὲ γουρλωμένα ἀκόμα περισσότερα ματάκια του. Θὰ πετάξουμε σὰν πουλάκια στὸν ἀέρα καὶ θὰ τὸν μαγκώσουμε πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα;

— Ὁχι... Ἐννοια σου! Ξέρω ποῦ πηγαίνει!

— Καὶ γιατί δὲν πᾶς μόνος σου; Μήπως δὲν ξέρεις νὰ τὸ ὀδηγήσης γιὰ νὰ τὸ φέρης πίσω;

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει κάνει τὴν πιὸ μεγάλη ὑπομονὴ τῆς ζωῆς του σήμερα ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ καὶ πιὸ πολὺ.

Ἀρπάζει τὸ λοιπὸν τὸν

Πάντσο Γίγαντα στὸν ὦμο του σὲ μιὰ στιγμή μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρεμιέται ἀπὸ ἓνα φυτικὸ σχοινὶ καὶ κάνει ἓνα ἀπίθανο ἄλιμα στὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου.

Ἄπ' αὐτὸ κάνει ἓνα ἄλλο πήδημα ἀκόμα μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, σὲ ἄλλο δένδρο.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ τὴ μισή του ψυχὴ στὸν ἄλλο κόσμον ἀπὸ τὴν τρομάρα του, οὐρλιάζει σὰν γουρουνάκι ποῦ τὸ σφάζουνε.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ὅμως δὲν τὸν ἀκούει καθόλου καὶ συνεχίζει τὸ τρομακτικὸ ταξίδι του μὲς στὴ ζούγκλα, ἔχοντας πάρει τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὸ χω-

Πηδάει ἀπὸ τὸ παράθυρο σὲ μιὰ χωριάτικη καλύβα

Κάνει ότι θα καρφώσει το μαχαίρι στην καρδιά του.
ριό Κουάνα.

Όσο για τον νάνο, αυτού του οί φωνές του, που λέγαμε, δεν κρατούν περισσότερο από δυό - τρία δευτερόλεπτα, όσο δηλαδή κρατάει το πρώτο και το δεύτερο πήδημα.

Υστερ' απ' αυτά... λιποθυμάρει και ήσυχάζει τελείως, αφήνοντας τον γιγαντόσωμο βασιλιά της ζούγκλας να τον μεταφέρει σαν δεματάκι εκεί όπου θέλει...

Κι' ο Έλ Ρέϋ τρέχει σήμερα όσο πιο πολύ μπορεί...

Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο βιαστικός, ταξιδεύοντας μέσα στην ατέλειωτη ζούγκλα του Αμαζονίου...

Βασανιστήρια

ZOPPO της Ζούγκλας —ο αληθινός Ζορρό της Ζούγκλας— έχει πέσει λαβωμένος στα χέρια του τρομερού ληστή Τάϊ Άόβα.

Ο Τάϊ Άόβα ο ίδιος έχει πυροβολήσει ψηλά στον ώμο τον θανάσιμο εχθρό του, για να τον τραυματίσει και να τον σκοτώσει με φοβερά βασανιστήρια.

Φυσικά ο άπαισιος κακούργος, δεν ήξερε ότι ο Ζορρό ήταν ήδη βαρειά τραυματισμένος από ένα ινδιάνικο βέλος στο στήθος...

Αν το ήξερε πιθανόν να

εἶχε ἀναβάλει γιὰ μιὰ - δυὸ μέρες τὴν ἐκδίκησί του.

Ἄλλὰ ὁ Ζορρὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ τραυματισμοῦ του, δὲν λέει νὰ συνέλθῃ!

Βρίσκεται σὲ ἀφασία καὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα βλέπει καὶ τὴν πρώτη πληγὴ στὸ στήθος τοῦ ἐχθροῦ του καὶ καταλαιβαίνει τὴν γκάφα του.

Ὡστόσο, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ἔχει ἀποφασίσει καὶ ἔχει ὀρκιστῆ νὰ τὸν σκοτώσῃ ὅπωςδὴποτε μὲ βασανιστήρια καὶ δὲν θέλει νὰ πατήσῃ τὸν ὄρκο του.

Πῶς ὅμως μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς μὲ βασανιστήρια, ἓναν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται σὲ κωματώδη κατάστασι καὶ δὲν νοιώθει τίποτ' ἀπ' ὅτι γίνεται γύρω του;

Ὁ κακοῦργος ἀναγκάζεται ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ βασανίζοντας τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας — ὅπως τόσο πολὺ λαχταροῦσε — ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸν περιποιῆται σὰν... ἀδερφός του, πασχίζοντας νὰ τὸν συνεφέρῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ καλὰ.

Μόνον ἂν κἀνῃ καλὰ τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητῆ, θὰ μπορέσῃ μετὰ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ὄρκο του.

Φέρνει τοὺς μάγους ἀπὸ τὰ γύρω ἰνδιάνικα χωριά καὶ τοὺς διατάζει νὰ κἀνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ συνεφέρουν τὸν αἰχμάλωτό του.

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ μάγοι τῶν ἰνδιάνων εἶναι συγχρόνως καὶ γιατροὶ τῆς φυλῆς τους.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς — οἱ

περισσότεροι — δὲν ἔχουν βέβαια ἰδέαν ἰατρικῆς καὶ ἀρκοῦνται στὸ νὰ κἀνουν διάφορα ξόρκια γιὰ νὰ φύγουν οἱ ἀρρώστειες τῶν... πελατῶν τους.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἀρκετοὶ ποὺ γνωρίζουν τὴν ὑπαρξὶ θαυματουργῶν πραγματικῶν βοτάνων — σὰν ἐκεῖνο παραδείγματος χάριν ποὺ ἔβαλε ὁ Ἐλ Ρέϋ στὴν πληγὴ τοῦ ἀδερφοῦ του.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα λοιπόν, ἀφοῦ μάζεψε — μὲ τὸ ζόρι φυσικὰ καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὄπλων — ὅσους περισσότερους μπόρεσε ἀπ' αὐτούς, τοὺς ὑποσχέθηκε πῶς ἂν ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας πεθάνῃ, θὰ τοὺς σκοτώσῃ κι' αὐτοὺς ὅλους!

Εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν τρομάρα τῶν δυστυχισμένων μάγων...

Ὅλοι ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Ἀόβα δὲν πρόκειται νὰ διστάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τρομερὴ ἀπειλή του.

Βάζουν λοιπόν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κἀνουν τὸν μασκοφόρο Τιμωρὸ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς οἱ δύστυχοι ἰνδιάνοι καὶ νὰ μὴν τοὺς εἶχαν ἀπειλήσει μὲ θάνατο, πάλι θὰ ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ τὸν θρυλικὸ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τ' ὄνομά του προκαλεῖ κυριολεκτικὰ τὸν τρόμο σὲ ὅλους τοὺς παλιανθρώπους καὶ τοὺς παρανόμους τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, λα-

τρεύεται αντίθετα απ' όλους τους ταπεινούς και φτωχούς και κατατρεγμένους τῆς ἴδιας περιοχῆς.

Ἔτσι ὁ Ζορρό καταφέρνει γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα μέσα στὴν ἴδια μέρα, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ σίγουρο θάνατο.

Ὅλες οἱ ἰατρικὲς γνώσεις τῶν μάγων μπαίνουν σ' ἐνέργεια.

Πολλὰ θαυματουργὰ βότανα μαζεύονται γιὰ νὰ μπόρουν νὰ κλείσουν τὴν πληγὴ του γρήγορα καὶ νὰ σταματήσουν τὴν αἱμορραγία.

Πολλὰ δυναμωτικὰ ζουμιὰ ἀπὸ πουλιὰ μπαίνουν μὲ κόπο στὸ στομάχι του, περνώντας μὲ τὸ ζόρι ἀπὸ τὸ κλεισμένο του στόμα...

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς στὸ τέλος ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ξαναβρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς, ἀντὶ νὰ βρεθῆ μὲ τοὺς πεθαμένους, ὅπως θὰ ἦταν τὸ πιὸ φυσικό.

Οἱ γιατροὶ του τὸ πανηγυρίζουν αὐτὸ σὰν πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία.

Οἱ δύστυχοι δὲν ξέρουν τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Τάϊ Ἀόβα θέλει νὰ κἀνῃ καλὰ τὸν Ζορρό...

Δὲν τοὺς εἶπε τίποτα ὁ κακοῦργος, ξέροντας πὼς οἱ Ἰνδιάνοι τῶν γύρω χωριῶν συμπαθοῦν τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητῆ.

Ἔτσι, ξαναφέροντάς τον στὶς αἰσθήσεις του, νομίζουν μὲ τὸ δίκιο τους ὅτι τὸν ἔχουν σώσει καὶ τὸ πανηγυρίζουν ξέφρενα.

Ὅταν καταλαβαίνουν τὸ λάθος τους ὅμως, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά γιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι δήποτε, γιὰτὶ ὁ Τάϊ Ἀόβα τοὺς ἀπομακρύνει ὅλους ἀπὸ τὸν τραυματία.

Τώρα ὁ Ζορρό βρίσκεται ἀνυπεράσπιστος στὰ τρομερὰ του χέρια...

Τὸ τέλος του εἶναι σίγουρο...

Κι' ὡστόσο ὁ φοβερὸς ληστής, μόλις βλέπει πὼς ὁ τραυματίας μπορεῖ νὰ μεταφερθῆ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, χωρὶς κίνδυνο γιὰ τὴν υἰγεία του, διατάζει καὶ τὸν βάζουν σ' ἓνα φορεῖο καὶ τὸν πᾶνε σ' ἓνα ἄλλο μέρος τῆς ζούγκλας, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ Κουάνα.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ πολὺ ὑπουλος...

Καταλαβαίνει πολὺ καλὰ πὼς ὅλοι οἱ «γιατροὶ» του, ποὺ φώναξε νὰ κάνουν καλὰ τὸν Ζορρό, θὰ ἐνδιαφερθοῦν γι' αὐτὸν καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐμποδίσουν τὴν θανάτωσί του μὲ τὰ βασανιστήρια.

Φέρνει λοιπὸν τὸν θανάσιμο ἐχθρό του σ' ἓνα μέρος ποὺ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς.

Τώρα ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ περιμένη βοήθεια ἀπὸ πουθενά...

Ὁ Τάϊ Ἀόβα τρίβει τὰ χέρια του γεμάτος σαδιστικὴ χαρὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια...

Διατάζει τοὺς τέσσερις ληστὲς ποὺ ἔχει μαζί του, νὰ ἐτοιμάσουν τὰ σύνεργα γιὰ τὰ τρομερὰ βασανιστήρια

Τοῦ κόβει τὶς ἄκρες τῶν μαλιῶν του.

πού ἔχει στὸν νοῦ του νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Κι' ἐκεῖνοι πρόθυμοι ἐκτελοῦν τὶς ὀδηγίες του ἐνῶ ὁ Τάϊ 'Αόβα παρακολουθεῖ συνεχῶς ἄγρυπνα τὸν αἰχμάλωτό του καὶ βλέπει μὲ ἐξαιρετικὴ ἱκανοποίησι ὅτι πάει συνεχῶς πρὸς τὸ καλύτερο, μὲ μιὰ γρηγοράδα πραγματικὰ καταπληκτικὴ.

Κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος ἴσως σ' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ κινηθῆ κἂν ὕστερα ἀπὸ δυὸ τέτοιους τρομεροὺς τραυματισμοὺς μέσα στὴν ἴδια μέρα...

Ὁ ὀργανισμὸς ὅμως τοῦ γιγαντόσωμου Ζορρό, εἶναι πραγματικὰ σιδερένιος.

Ὁ θάνατος εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο νὰ τὸν νικήσῃ...

Ἐνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος στὴ θέσι του θὰ εἶχε ὑποκύψει πρὸ πολλοῦ στὰ τραύματά του κι' αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἂν ὁ Τάϊ 'Αόβα διατάξῃ νὰ τὸν λύσουν...

Δὲν ἔχει φυσικὰ καμμιά τέτοια διάθεσι ὁ αἰμοβόρος ληστής...

Αὐτὸς χαίρεται διαβολικὰ βλέποντας τόσο καλὰ τὸν ἐχθρό του...

Ὅσο πιὸ γερὸς ἔχει γίνῃ, τόσο περισσότερο θὰ καταλάβῃ τοὺς φρικτοὺς πόνους πού τοῦ ἐτοιμάζει...

Γι' αὐτὸ δὲν βιάζεται καθόλου ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸν βασανίζῃ...

Ἀφίνει καὶ περνάει ὀλόκληρη ἡ ἡμέρα...

Τὸ βράδι βάζει πάλι τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ρίξουν δυναμωτικούς ζωμούς μέσα στὸ στόμα τοῦ αἰχμαλώτου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα γιὰ ν' ἀντισταθῆ στις θελήσεις τοῦ Τάϊ 'Αόβα, ἔτσι ὅπως εἶναι αἰχμαλωτισμένος μέσα στὰ σχοινιά του...

Τὸ ἄλλο πρωῖ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας αἰσθάνεται ἐξαιρετικὰ ζωηρὸς καὶ δυνατός!

Χωρὶς ὑπερβολὴ θὰ μπορούσε ν' ἀρπαχτῆ πάλι ἀπὸ τὰ φυτικὰ σχοινιά ἂν τὸν ἔλυναν καὶ νὰ τοὺς ξεφύγη μετρία - τέσσερα μακρυνὰ πηδήματα, γιὰ νὰ χαθῆ μὲς στὸ μυστηριώδες, παρθένο δάσος.

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ τὰ σύνεργα τῶν βασανιστηρίων εἶναι ἔτοιμα...

Ὁ Τάϊ 'Αόβα διατάζει νὰ μεταφέρουν τὸν αἰχμάλωτό του στὸ μικρὸ ξέφωτο ποὺ ἔχει διαλέξει ὁ ἴδιος καὶ μπροστὰ στὴ μεγάλη φωτιὰ ποὺ ἔχει βάλει ν' ἀνάψουν.

Κυττάζοντας τὸ χλωμό, ὀπωσδήποτε, χρῶμα τοῦ προσώπου τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, γιὰ μιὰ στιγμή φαίνεται νὰ διστάζη καὶ τὸ δικό του τὸ πρόσωπο γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ τὸν θυμὸ του..

Δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τόσο καλὰ ποὺ εἶναι ὁ αἰχμάλωτός του.

Θᾶθελε νᾶναι ὀλόγερος καὶ δυνατὸς ὅπως πάντα, γιὰ νὰ νοιώσῃ πολὺ πιὸ φοβεροὺς τοὺς πόνους τῶν βασάνων του καὶ γιὰ νὰ ἀντέξῃ περισσότερη ὥρα σ' αὐτά, ὥστε νὰ χαρῆ κι' ἐκεῖνος περισσότερη

Πλησιάζει στὰ μάτια του τὴν πυρακτωμένη του ἄκρη.

ώρα τὴν ἐκδίκησί του...

Γιὰ λίγο διστάζει.

Συλλογιέται ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Ζορρό τελείως καλὰ καὶ νὰ χαρῆ τὴν ἐκδίκησί του ὅπως ἀκριβῶς τὴν θέλει...

Δὲν μπορεῖ ὅμως...

Ἡ λαχτάρα του νὰ τὸν δῆ νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τοὺς πόνους εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν κἀνῃ νὰ βιάζεται ἐφιαλτικά.

Κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του...

Ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεώς του εἶναι τέτοια, ποὺ λευκοὶ ἀφροὶ κἀνοῦν τὴν ἐμφάνισί τους στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του, καθὼς οἱ τέσσερις ληστές του φέρνουν τὸν δεμένον αἰχμάλωτό του κοντὰ στὴ φωτιά...

Παίρνει ἓνα μακρὸ σίδερο καὶ τὸ χώνει μὲ μανία μέσα στὰ ξύλα ποὺ καίγονται.

Τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ κακία.

— Ἐφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς ὅ,τι μοῦ ἔκανες, Ζορρό!, οὐρλιάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι καὶ χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου γι' αὐτόν...

Ἐχει ἀποφασίσει, ὅτι θὰ πεθάνῃ καὶ ἔχει ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ σὰν ἄντρας, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε ἓνα βογγητὸ ποὺ θὰ κἀνῃ τὸν αἰμοβόρο Τάϊ Ἀόβα νὰ νοιώσῃ ἱκανοποίησι ἄγρια...

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος πηγαίνει κοντὰ στὸν αἰχμάλωτό του.

Εἶναι χειρότερα λυσσασμένος ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές.

Τὸν ἔχει ἐξαγριώσει περισσότερο τὸ περιφρονητικὸ βλέμμα ποὺ τοῦ ἔχει ρίξει ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Τυφλὸς ἀπὸ τὸν θυμὸ του σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν χτυπάει μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὰ μούτρα.

Ὁ Ζορρό δὲν βγάζει λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του, μ' ἄλλο ποὺ θολώνει τὸ μυαλό του ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα ὅμως οὐρλιάζει σὰν δαίμονας καὶ χοροπηδάει κρατώντας τὸ χέρι του καὶ ξεφωνίζοντας συνεχῶς ἀπὸ τοὺς πόνους.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὸ χέρι του αὐτὸ ἔχει γεμίσει αἷματα, καθὼς σκίστηκε μὲ τὸ χτύπημα πάνω στὴ χρυσὴ μάσκα ποὺ φοράει ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ λύσσα, ὁ θυμὸς καὶ ὁ πόνος τοῦ ἀπαίσιου κακούρου.

Οἱ τέσσερις Ἰνδιάνοι ληστές ποὺ εἶναι μαζί του, ὑποχωροῦν τρομοκρατημένοι βλέποντάς τον...

Ἐκεῖνος τραβάει τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὴ ζώνη του μὲ μιὰ μεγάλη κραυγὴ μίσους καὶ τὸ ὑψώνει σὰν ἀστραπὴ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζορρό ποὺ κλείνει τὰ μάτια του.

Ἡ τελευταία του σκέψις φτερουγίζει στὸν δίδυμο ἀδερφό του, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ πεθάνῃ κι' ἐκεῖνος μαζί του...

— Συγχώρεσέ με, Ἐλ

Ρέϋ!, ψιθυρίζει σιγά - σιγά μέσ' απ' τὰ δόντια του. Ἡ μοίρα στάθηκε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ μᾶς...

Τὸ χέρι ὅμως τοῦ Ἰνδιάνου κακούργου δὲν κατεβαίνει ποτέ...

Τὴν τελευταία στιγμή, καταφέρνει νὰ συγκρατήσῃ τὸ πάθος του καὶ τὸ τρομερὸ του μῖσος, ποὺ τὰ ἀφύπνισε ὅλα μαζί ὁ δυνατὸς καὶ ξαφνικὸς πόνος ποὺ ἔνοιωσε στὸ χέρι του...

— "Ὁχι!, βογγάει τρομερά. "Ὁχι! Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω τώρα, γιὲ σκύλου!... Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω οὔτε ὅταν θὰ μὲ ἐκλιπαρῆς μὲ ἄγριες κραυγές νὰ τὸ κάνω!... Θὰ πεθάνῃς πολὺ ἀργότερα!... Θὰ πεθάνῃς μὲ τὸν ἀργὸ θάνατο.

Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Τὸ ἔξερε ὅτι ὁ Τάϊ Ἀόβα θὰ τὸν βασανίσῃ.

Ὅπωςδήποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὴ νοιώσῃ αὐτὴ τὴν κρύα ἀνατριχίλα ἀκούγοντάς τον νὰ τὸ λέη...

Γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ φρικτὰ Ἰνδιάνικα βασανιστήρια, ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ Ἰνδιάνοι τὰ ὀνομάζουν «ἀργὸ θάνατο».

Πάντως ἡ ἀνατριχίλα του εἶναι τόσο ἀνεπαίσθητη ποὺ οὔτε αὐτὴ τὴ φορά ὁ Τάϊ Ἀόβα μπορεῖ νὰ τὴν διακρίνη.

Ἐκεῖνος μέσα στὴν τρομακτικὴ λύσσα του, βλέπει σὰν ἓνα κομμάτι μάρμαρο τὸν θανάσιμο ἐχθρὸ του.

Αὐτὸ κάνει ὅπως εἶναι φυσικὸ τὴν λύσσα του νὰ μεγα

λώσῃ ἀκόμα περισσότερο.

— Θὰ δῆ!, οὐρλιάζει μανιασμένος. Θὰ δῆς γρήγορα ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ κρατήσῃς γιὰ πολὺ αὐτὴ τὴν περηφάνεια ποὺ κρατᾶς τώρα!... Θὰ δῆς ὅτι θ' ἀρχίσῃς νὰ ξεφωνίζῃς σὰν κολασμένος καὶ θὰ παρακαλᾶς νὰ σὲ ἀποτελειώσω, χαρίζοντάς σου τὴ γαλήνη μὲ τὸν θάνατο!... Θὰ δῆς, γιὲ σκύλου!

Ὁ Ζορρὸ πάλι δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

Περιμένει τὴ μοίρα του μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα, μανιάζει ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ.

Ἐχει γίνῃ κατακόκκινος ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Σχεδὸν μελανός.

Ἀπότομα ἀρπάζει τὴ χρυσὴ μάσκα πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ τοῦ τὴν ἀποσπᾶ!..

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν μπορεῖ νὰ μὴν κάνῃ μιὰ φανερὴ κίνησι φρίκης, ποὺ γίνεται περισσότερο ἀπὸ ἔνστικτο..

Τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς ταυτότητάς του ἔχει φανερωθῆ...

Γι' αὐτὸν αὐτὸ εἶναι χειρότερο κι' ἀπὸ τὸν θάνατο...

Ἡ ἀπελπισία τὸν κυριεύει καὶ σφίγγει τὰ δόντια του μανιασμένα ἀλλὰ φυσικὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ...

Οὔτε μιὰ τόση δὲ κίνησι..

Οἱ Ἰνδιάνοι ληστὲς τοῦ Τάϊ Ἀόβα τὸν ἔχουν δέσει τόσο σφιχτὰ πάνω σ' ἓνα κάθετο πάσσαλο μπηγμένον στὴ γῆ, μπροστὰ στὴ μεγάλη φωτιά,

ὥστε τὰ σχοινιά μπαίνουν τόσο βαθειά στὸ κρέας του, πὺ κοντεύουν νὰ φτάσουν στὰ κόκκαλά του...

Ὡστόσο τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρό —δηλαδή τὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο— δὲν λέει τίποτα γιὰ τὸν Τάϊ Ἀόβα, πὺ οὔτε μιὰ φορά στὴ ζωὴ του δὲν ἔχει τύχει νὰ συναντηθῆ μαζί του, ὅταν δὲν φοροῦσε τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἰνκας...

Τοῦ κάκου προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ βρῆ ποιὸς εἶναι ὁ αἰχμάλωτός του.

Γι' αὐτὸν σὰν ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἄγνωστος καὶ τοῦ εἶναι γνωστὸς μονάχα σὰν Ζορρό τῆς Ζούγκλας...

Σὰν ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς πὺ τὸν χωρίζει μαζί του τὸ πιὸ θανάσιμο καὶ λυσσασμένο μῖσος...

Πετάει μακριὰ τὴ μάσκα χωρὶς οὔτε νὰ νοιαστῆ μέσα στὴ λύσσα του πὺ εἶναι ἀπὸ ὀλοκάθαρο χρυσάφι.

Τρίζει τὰ δόντια του ἄλλη μιὰ φορά.

Παίρνει μέσα ἀπὸ τὶς μεγάλες φλόγες τῆς φωτιάς τὸ πυρωμένο σίδερο πὺ εἶχε χῶσει ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ φτάνει μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Ζορρό...

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς κλείνει τὰ μάτια ἀπὸ ἔνστικτο...

Ἄν ὁ Τάϊ Ἀόβα πλησίαζε περισσότερο τὸ πυρακτωμένο σίδερο, ἢ προφύλαξις αὐτῆ τοῦ Ζορρό θὰ ἦταν μάτρη...

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ὁ ληστής τὴν τελευταία στιγμὴ κρατᾶει σὲ ἀπόστασι τὸ κατακόκκινο μακρὺ σίδερο...

Δὲν θέλει νὰ τὸν τυφλώσῃ ἀκόμα.

Ὁ «ἀργὸς θάνατος» τῶν Ἰνδιάνων, τὰ φοβερὰ αὐτὰ βασανιστήρια πὺ ἔχουν ἐφεύρει οἱ ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν Ἰνκας καὶ τῶν Ἀζτέκων, δὲν ἀρχίζει ποτὲ μὲ πόνους παρὰ μὲ ψυχολογικὰ βασανιστήρια...

Τοὺς ἀρέσει πρῶτα νὰ κουρελιάζουσι τὴν ψυχὴ τοῦ θύματος τους καὶ μετὰ τὸ κορμὶ τους, ὥσπου, τέλος, νὰ τοῦ χαρίσουν τὸν θάνατο...

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας τὸ ξέρει αὐτό...

Ξέρει ὅλες τὶς μεθόδους πὺ ἀκολουθοῦν οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, πὺ ἐξακολουθοῦν σ' αὐτὲς τους τὶς ἐκδηλώσεις νὰ διατηροῦν ὅλη τὴν ἀγριότητα τῶν βαρβάρων προγόνων τους...

Ὡστόσο τὸ κλείσιμο τῶν ματιῶν του ἔχει γίνῃ ἀπὸ ἔνστικτο.

Τοῦ Τάϊ Ἀόβα τὰ μάτια λάμπουν ἀπὸ τρομακτικὴ ἰκανοποίησι.

Μιὰ φωνὴ θριάμβου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαιμύγι του, νομίζοντας πὺ ἔχει καταφέρει νὰ φοβήσῃ τὸν αἰχμάλωτό του...

Οἱ ἄλλοι τέσσερις Ἰνδιάνοι ληστὲς ἔχουν ἀποτραβηχθῆ τρομαγμένοι παράμερα καὶ παρακολουθοῦν μὲ μεγαλωμένες τὶς κόρες τῶν ματιῶν τους τὸ φοβερὸ μαρτύριο πὺ ἀρχίζει...

Στις μαύρες ψυχές τους που μοιάζουν με του άρχηγού τους, δεν υπάρχει κανένας οίκτος.

Αν όμως δεν πλησιάζουν κοντά, δεν είναι έπειδη λυπούνται: τον Ζορρό αλλά γιατί φοβούνται ακριβώς τον Τάϊ Άόβα, μήπως πάνω στον ξέφρενο θυμό του, γιατί μπορεί να αποτύχη κάποιο από τα τεχνάσματά του να τρομοκρατήσει το θύμα του, γυρίση και κάνει κακό σε κανέναν απ' αυτούς...

Ο φοβερός κακούργος είναι απολύτως ικανός γι' αυτό..

Κατά τα άλλα, οί τέσσερις ληστές του παρακολουθούν με πρόσωπα αλλοιωμένα από μια έκφραση σαδιστικής ικανοποίησεως τή σκηνή.

Στις κόρες των ματιών τους δεν βλέπεις τίποτ' άλλο από την ανυπομονησία για ν' αρχίσουν τα πραγματικά βασανιστήρια...

Από τή λαχτάρα ν' ακούσουν τις σπαρακτικές φωνές του αίχμαλώτου...

Από τήν άρρωστημένη προσμονή να δούν το καυτό σίδερο να μπήγεται τσιρίζοντας στη σάρκα του Ζορρό και να δούν τους καπνούς από το ανθρώπινο κρέας ν' ανεβαίνουν ψηλά και ν' ακούσουν για μιὰ φορά ακόμα τις τρομερές φωνές του πόνου και τής άγωνίας του...

Ο Τάϊ Άόβα όμως δεν βιάζεται καθόλου...

Τώρα διασκεδάζει μ' όλη του τήν ψυχή...

Τώρα γλεντάει τήν έκδίκησί του που τήν περίμενε με άληθινή μανία τόσα χρόνια..

Ξαναβάζει το πυρακτωμένο σίδερο ανάμεσα στα άναμμένα ξύλα...

Τραβάει από το ζωνάρι του ένα μαχαίρι με μακρυά, γυριστή λεπίδα και αρχίζει να χοροπηδάει σαν άληθινός διάβολος γύρω από τον δεμένο στον πάσσαλο αίχμαλώτό του...

Άγριες κραυγές που μοιάζουν πάρα πολύ με ζώου και καθόλου με ανθρώπου, βγαίνουν από το λαιύγγι του.

Και κάθε τόσο κάνει με το μαχαίρι κάπι κινήσεις, σαν να πρόκειται να το μπήξει με όρμη στο στήθος ή στον λαιμό ή σε κάποιο πόδι ή χέρι του θύματός του.

Ο Ζορρό όμως έχει αποφασίσει να μην ικανοποιήσει τον σαδισμό του παράφρονος αυτού κακούργου.

Έχει σφίξει τα δόντια του και έχει τεντώσει όλα του τα νεύρα, ώστε να μην χαλαρώσει ούτε μιὰ στιγμή και ξεχαστή και ξανακλείσει έστω και τα μάτια του μπροστά στον θάνατο, όπως πριν με το καυτό σίδερο...

Κυττάζει με τρομερή περιφρόνησι τον βασανιστή του, που βλέποντάς το αυτό λυσσάει ολοένα και πιο πολύ και ολοένα περισσότερο και οί κινήσεις του γίνονται ξέφρενες και άγριες και τρομερές.

Ο Ζορρό τής Ζούγκλας όμως παραιμένει άκλόνητος...

Το πρόσωπό του είναι ψη-

χρὸ σὰν πάγος.

Ἔλα τὰ φοβερά καὶ τρομερὰ καιώματα τοῦ Τάϊ Ἀόβα, μοιάζουν σὰν νὰ γίνονται σ' ἕναν ἄλλον κόσμο πολὺ μακριὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν εἶναι ἱκανὰ οὔτε ἐλάχιστα νὰ τὸν ἐπηρεάσουν.

Ὁ Ἰνδιάνος κακοῦργος πάει νὰ τρελλαθῆ τελείως ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Οἱ ἄσπροι ἄφροὶ ποὺ ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν χειδιῶν του, κάνουν τὸ πρόσωπό του ἀκόμα πιὸ ἀποκρουστικὸ καὶ τερατώδες...

Τὸ φοβερὰ γυαλιστερὸ ἀτσάλι τοῦ μαχαίριου του, κάνει τρομακτικοὺς κύκλους θανάτου στὸν ἀέρα, περνώντας μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα χιλιοστὰ μόνο κοντὰ στὸ δέρμα τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ἐκεῖνος ὅμως οὔτε τὰ μάτια του δὲν ἀνοίγοκλείνει μ' ὄλ' αὐτά...

Ὁ Τάϊ Ἀόβα στέκεται μανιασμένος καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἀπὸ κοντὰ του περὶ τὰ πέντε μέτρα.

Τὸν κυττάζει μὲ ἀσυγκράτητη μανία.

Ἄξαφνα ὑψώνει τὸ τρομερὸ χέρι του καὶ τινάζει μὲ ὄρμη τὸ μαχαίρι ἐναντίον τοῦ αἰχμαλώτου του.

Τὸ ἀτσαλένιο ὄπλο τοῦ θανάτου γίνεται μιὰ εὐθεία φωτεινὴ γραμμὴ στὸν ἀέρα...

Μοιάζει μὲ μιὰ ἀστραπὴ ποὺ ἔχει ξεκινήσει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ πάει νὰ συντρίψει τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας ποὺ περιμένει δεμένος στὸν στυλοῦ του, ἀνίκανος νὰ σαλέ

ψη γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγει...

Ὁ Τάϊ Ἀόβα, μαζί μὲ τὸ τίναγμα τοῦ μαχαίριου βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ λύσσας, ποὺ θὰ μπορούσε μόνη τῆς αὐτῆς νὰ παγώσῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες καὶ τοῦ πιὸ γενναίου ἄντρα...

Ὡστόσο ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας οὔτε αὐτῆ τῆ φορὰ δὲν ἀνοίγοκλείνει τὰ μάτια του μιὰ στιγμὴ!

Περιμένει μὲ τὸ στήθος τεντωμένο καὶ τὸ κεφάλι ψηλὰ τὸν θάνατο ποὺ ὀρμάει φτερωτὸς πρὸς τὸ μέρος του.

Ὅμως ὄχι...

Τὸ μαχαίρι δὲν τὸν βρίσκει...

Πάει καὶ καρφώνεται στὸν ξύλινο πάσσαλο, τόσο κοντὰ στὸ κεφάλι του ἀπὸ πάνω, ποὺ τοῦ κόβει τὶς ἄκρες ἀπὸ τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν του!

Ὁ μαισκοφόρος Ἐκδικητῆς οὔτε αὐτῆ τῆ φορὰ δὲν σαλεύει καθόλου...

Τὰ μάτια του κυττοῦν ὀλοῖσια καὶ ἄφοβα στὰ μάτια τὸν ἀντίπαλό του, μὲ μῖσος ἀκόμα μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὸ δικό του...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Τάϊ Ἀόβα νοιώθει ν' ἀνατριχιάζῃ ἄθελα ἐκεῖνος, καθὼς συλλογιέται, τί θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἔκανε αὐτῆ τῆς ὥρα ὁ αἰχμαλώτος του ἂν ξαφνικὰ ἐλευθερωνόταν!...

Ἡ σκέψις αὐτῆ καὶ ἡ ἄθελγη ἀνατριχίλα τὸν ἐξαγριώνουν τρομερά...

Τὰ δόντια του τρίζουν μὲ τὸση δύναμι ποὺ λές ὅτι θὰ

σπάσουν...

Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν μές στις κόγχες τους και τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του γίνεται τελείως μελανί.

Ὁρμάει πάνω στοῦ θύμα του μουγγρίζοντας σὰν λιοντάρι...

Ἀρπάζει τὸ καρφωμένο στὸν πάσσαλο μαχαίρι του καὶ τὸ ἀποσπᾶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση.

Μὴν μπορῶντας ὕστερα νὰ συγκρατήσῃ τὴ λύσσα του αὐτὴ τὴ φορά, τὸ καρφώνει μ' ὄλη του τὴ δύναμι στὸ μπράτσο τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Τὸ αἷμα ἀναβλύζει καὶ πηδάει σὰν συντριβάνι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μασκοφόρου Τιμωροῦ...

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπὸ τὴ ματαιωμένη καὶ ξέφρενη ἔκφρασι τοῦ Τάϊ Ἀόβα τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσε, ἔχει καταλάβει πὼς αὐτὴ τὴ φορά τὸ χτύπημα δὲν θὰ σταματήσῃ τὴν τελευταία στιγμή, μερικὰ χιλιοστὰ μπροστὰ ἀπὸ τὴ σάρκα του, ὅπως συνέβη ὅλες τὶς προηγούμενες...

Ἐχει ἐτοιμαστῆ γιὰ νὰ τὸ δεχτῆ...

Ἐχει δαγνώσει τὰ χεῖλια του καὶ ἀπ' τὸ στόμα του δὲν βγαίνει ὁ παραιμικὸς ἦχος...

Νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ σκοτεινιάζῃ ἀλλὰ δὲν σαλεύει...

Μένει ἀκλόνητος σὰν βράχος στὴ θέσι του.

Ὁ Ἰνδιάνος τινάζεται πίσω μὲ μανία ἀκόμα μεγαλύτερη.

Τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Τρέμει φρικτὰ ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Μοιάζει μὲ ἐπιληπτικὸς αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ρίχνεται ἄξαφνα πάνω στοῦ θύμα του γιὰ δεύτερη φορά.

Τὰ τρομερά του δόντια, τὰ πλαισιωμένα ἀπὸ τὰ κόκκινα χεῖλια του καὶ τοὺς ἀπαίσίους, ἄσπρους ἀφροὺς τῆς λύσσας του, μπήγονται βαθειὰ στὸ κρέας τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, μέσα στὸ στήθος του...

Τρομερὸς πόνος συγκλονίζει γιὰ δεύτερη φορά τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητῆ, ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου του τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀκάλυπτο... Τὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο...

Μὰ οὔτε τώρα κάνει τὴν παραμικρὴ γκριμάτσα ἔστω, αὐτὸ τὸ πρόσωπο!

Ὁ Τάϊ Ἀόβα πηδάει πρὸς τὰ πίσω λαχανιασμένος.

Τὸ στόμα του εἶναι ἀπαίσιο, σὰν ἀληθινοῦ διαβόλου.

Οἱ ἄσπροι ἀφροὶ ποὺ τὸ κυκλώνουν ἔχουν ἀνακατευθῆ τρομακτικὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου γιὰ μιὰ στιγμή, πάνω κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄσβυστο μῖσος του ἀκόμα, καθρεφτίζουν ἓναν στιγμιαῖο θαυμασμὸ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀπέναντί του καὶ ποὺ ἔχει τόσο ἀπίστευτὴ ψυχικὴ δύναμι...

Μὲ ἀπελπισία καταλαβαίνει πὼς τὸ σχέδιό του γιὰ ἔ-

ναν άργό μαρτυρικό θάνατο του Ζορρό, έχει όριστικά άποτύχει!

Τό αίμα που τρέχει από τις δυό καινούργιες πληγές του, θα του φέρη γρήγορα λιποθυμία και ύστερα πιά ό μα σκοφόρος Έκδικητής δέν θα καταλαβαίνει τίποτ' άπ' ό,τι του κάνει...

Ήδη του έμεινε πιά πολύ λιγοστό αίμα στο κορμί του ύστερα από τους δυό θανάσιμους τραυματισμούς του...

Τά μηνίγγια του Τάϊ Άόβα βουίζουν.

Στά μάτια του λάμπει ή άπόφασις της καταστροφής και του όλέθρου...

Φοβάται πώς άν χάση τις αισθήσεις του ό Ζορρό, δέν θα μπορέση πιά να τον συνεφέρη...

Ούρλιάζει σαν πραγματικός μανιακός:

— Τώρα θα πεθάνης, γιέ σκύλας!... Ήρθε ή τελευταία σου στιγμή!...

Και τό χέρι του που τρέμει φοβερά από τή λύσσα, άρπάζει τό μακρύ, πυρρακτωμένο σίδερο μέσα από τή μεγάλη φωτιά που χαροπηδάει μπροστά στον πάσαλο που είναι δεμένος ό αίχιμάλωτος...

Οί, τέσσερις ληστές που παρακολουθούν τό τρομερό μαρτύριο, χοροπηδούν σαν άληθινοί σατανάδες και ούρλιάζουν μ' όλη τους τή δύναμη, ένώ τά μάτια τους καθρεφτίζουν όλη τήν σαδιστική χαρά που υπάρχει στην κατάμαυρη ψυχή τους...

Ή Νάγια
έπιστρέφει...

Π Ρ Ι Ν όμως προχωρήσουμε παρακάτω πρέπει να δούμε τί άπόγινε και ή Νάγια με τό Βέλο, ή πανέμορφη κόρη της Ζούγκλας...

Γιατί, αλήθεια, δέν βρισκόταν στο μέρος που τήν άφησε ό ψευτο - Ζορρό, πηγαίνοντας να συναντήση τον Πάνσο Γιγαντα μέσα στην Κάζα ντές Όμπρες;

Ή αίτία είναι άπλούστατη:

Ή Νάγια έφυγε μόνη της!

Έφυγε με τρόπο που να μην αφήση ίχνη, για να μην μπορέση να τήν ακολουθήση ό άνθρωπος που τον πίστευε για τον Ζορρό της Ζούγκλας.

Ή Νάγια από τήν πρώτη στιγμή που τον συνάντησε είχε καταλάβει ότι κάποιος άλλος σοβαρός προορισμός είχε φέρει στην ζούγκλα τον μαισκοφόρο Έκδικητή και όχι τό να άπαισυχολήται μαζί της...

Γι' αυτό άποφάσισε να φύγη από τον δρόμο του και να τον αφήση να έκτελέση αυτόν τον προορισμό του.

Κρεμάστηκε από τό φυτικό σχοινί που κρεμόταν από ένα δέντρο και με δυό - τρείς αίωρήσεις μπόρεσε να φτάση ως τό διπλανό.

Άπό κεί έκανε πάλι τό ίδιο και ύστερα για τρίτη και για τέταρτη φορά...

Όταν άπομακρύνθηκε άρ

κετὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ μασκοφόρος Τι μωρός, ἄρχισε νὰ τρέχει μέσα στὴ ζούγκλα, πατώντας πάνω στὰ χλωρὰ χόρτα, γιὰ νὰ μὴν ἀφήνῃ καθόλου ἴχνη καὶ μάλιστα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της.

Ἔτσι ἀπομακρύνθηκε ἀκόμα περισσότερο.

Ἄρχισε νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ παρθένου δάσους, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ πάῃ ἐπὶ τέλους στὴν θεία της τὴν Καρμελίτα, πρὶν τὴν ζητήσῃ ὁ πατέρας της, ὁ ἀστυνόμος Περὲθ καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖ...

Γιὰ νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ χρειάζόταν βέβαια καὶ ἓνα φορέ-

μα, μιὰ ποὺ τὸ δικό της εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει...

Αὐτὸ δὲν ἦταν κάτι δύσκολο γι' αὐτήν...

Φτάνοντας στὸ πρῶτο ἀπομακρυσμένο ἀγρόκτημα ἔξω ἀπὸ τὴ ζούγκλα, πήδησε μέσα σὲ μιὰ φτωχικὴ χωριάτικη καλύβα καὶ βρῆκε ἓνα ἀπλὸ φορεματάκι γιὰ νὰ φορέσῃ.

Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε οὔτε ποὺ μπήκε οὔτε ποὺ βγῆκε...

Φυσικὰ ἡ Νάγια σὲ μερικές μέρες θὰ ἀποζημιῶνε πλουσιοπάροχα τὴν φτωχὴ ἰδιοκτήτρια τοῦ φορέματος...

Ὡστόσο γιὰ τὴν ὥρα καβάλλησε σὰν λαθρεπιβάτις

Τὸν πετάει σὰν δέμα.

στο βαγόνι με τὰ κάρβουνα του τραινού —άφου μαζί με τὰ ρούχα της είχαν χαθή και τὰ χρήματά της— και ἔφτασε στο ἀγρόκτημα τῆς θείας της τῆς Καρμελίτας, πού εἶναι ἑξαδέρφη του Περὲθ και ὁ μόνος ἄνθρωπος στον κόσμο πού ξέρει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς θρυλικῆς Νάγιας με τὸ Βέλο...

Ὁ δεύτερος
Zorro

ΔΕΥΤΕΡΟΣ Zorro, πού δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα, παρὰ ὁ θρυλικὸς λευκὸς βασιλιάς τῆς Ζούγκλας του Ἄνω Ἀμαζονίου, ὁ Ἔλ Ρέϋ, τρέχει μέσα στο καταπράσινο και ἀτέλειωτο βασίλειό του, κουβαλώντας ὡς γνωστὸν στὴν πλάτη του τὸν ἀνεκδιήγητο βοηθὸ του πραγματικῶς Zorro, τὸν νάνο Πάντσο Γίγαντα.

Ὁ Πάντσο ἑξακολουθεῖ νὰ εἶναι λιποθυμισμένος.

Ὅπως εἶναι μιὰ σταλιά ὁ κακομοίρης, ἐλάχιστα δίνει βάρος στον κολοσσὸ πού λέγεται Ἔλ Ρέϋ και πού τώρα ἔχει τὴ στολή και τὴ μορφή του Zorro τῆς Ζούγκλας.

Τὸ καταπληκτικὸ ταξίδι πού κάνει ὁ ψευτο - Zorro πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, τὸν φέρνει πολὺ γρηγορώτερα στο σημεῖο πού θέλει νὰ φτάση, δηλαδή κοντὰ στο χωριὸ Κουάνα, πού ξέρει ὅτι πρέπει νὰ κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν δίδυμο ἀδερφό του.

Μιὰ ἀπόστασι πού ἕνας ὀδοιπόρος τῆς ζούγκλας θὰ ἤθελε τουλάχιστον δυὸ μέρες γιὰ νὰ τὴν διανύση, αὐτὸς τὴν ἔχει διασχίσει μέσα σὲ λίγες μόνο ὥρες.

Κι' ὁ Πάντσο, πού δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸν ξεχνᾶμε, δὲν παύει νὰ κοιμάται σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

Στὸ τέλος λοιπὸν ὁ Ἔλ Ρέϋ φτάνει στὰ πρόθυρα του χωριου Κουάνα.

Οἱ χωριάτες πού βρίσκει στον δρόμο του, τρέχουν κοντὰ του ἄφοβα μόλις τὸν ἀναγνωρίζουν.

Ἡ εὐτυχία λάμπει στὰ μάτια τους πού βλέπουν μπρός τους τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ τῆς Ζούγκλας, τὸν ἄνθρωπο πού ἄπειρες φορές ἔχει βοηθήσει ὄλους τοὺς φτωχοὺς και τοὺς κατατρεγμένους σὰν κι' αὐτούς...

Ξέρουν πὼς ποτὲ ὁ Zorro δὲν πρόκειται νὰ τοὺς κάνει κακό.

Κυριολεκτικὰ τὸν λατρεύουν σὰν νὰ μὴν εἶναι ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεός...

Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χωριάτες και τοὺς ἀγρότες ὅλης τῆς περιοχῆς του Ἄνω Ἀμαζονίου, θὰ μπορούσαν και τὴ ζωὴ τους ἀκόμα νὰ δώσουν γι' αὐτόν.

— ὦ, σενιὸρ Zorro!, του φωνάζουν πανευτυχεῖς. Καταφέρατε λοιπὸν και ξεφύγατε ἀπὸ τὰ χέρια του τρομεροῦ Τάϊ Ἀόβα και τῶν τεσσάρων ἀπαίσιων συμμοριτῶν του;

Ὁ Ἔλ Ρέϋ καταλαβαίνει πὼς πρέπει νὰ φερθῆ με προ

σοχή για να μην υποψιαστούν οι άπλοϊκοί αυτοί άνθρωποι την αλήθεια σχετικά με την διπλή προσωπικότητά.

— Κατάφερα και τους ξέφυγα με πολύ κόπο, λέει. Άλλὰ θέλω να μάθω πού είναι τὸ μέρος πού με είχαν πάει τὴν πρώτη φορά, γιατί με ὀδήγησαν ὡς ἐκεῖ με κλειστά τὰ μάτια... θέλω να βρῶ αὐτὸ τὸ μέρος για να ἀνακαλύψω τὸ λημέρι τους... Μήπως κανείς ἀπὸ σᾶς, μπορεί να μοῦ πῆ ἂν εἶδε τὸν Τάϊ Άόβα, ποιόν δρόμο ἀκολούθησε καθὼς με πήρε ἀπὸ δῶ πέρα;

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ριψοκινδυνεύει πού λέει πὼς ὁ Τάϊ Άόβα τὸν πήρε ἀπὸ κείνο τὸ μέρος, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέρει θετικά πὼς ἔτσι εἶναι... Ὅπως για να τοῦ ποῦν ἀμέσως μόλις τὸν εἶδαν για τὸν Ἰνδιάνο ἀρχιληστή καὶ ὅτι τοῦ ξέφυγε, ὑποθέτει ὅτι δὲν μπορεί να εἶναι διαφορετικά.

Καὶ πραγματικά ἔχει δίκιο.

Οἱ χωρικοὶ τοῦ Κουάνα δείχνουν μεγάλη διάθεσι να τὸν ὀδηγήσουν ν' ἀνακαλύψη τὸν Τάϊ Άόβα.

Ὅμως δὲν μπορούν να ἐξηγήσουν ἕνα ἄλλο πράγμα καὶ γι' αὐτὸ τὸν κυττάζουν συνεχῶς με γουρλωμένα μάτια...

Δὲν μπορούν να καταλάβουν πὼς γίνεται ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας να στέκεται ὀρθιος πάνω στὰ πόδια του σὰν να μὴν συμβαίνει τίποτα τῆ στιγμῆ πού τὸ ἴδιο πρῶτ

τὸν εἶδαν ξαπλωμένον στὸ φορεῖο, χλωμὸν σὰν πεθαιμένο καὶ μ' ἕνα φοβερὸ τραῦμα στὸν ὦμο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεχε συνέχεια τὸ αἷμα σὰν ἀνοιχτὴ βρύση...

Καὶ δὲν μπορούν να καταλάβουν ἀκόμα περισσότερο, πὼς εἶναι δυνατόν να μὴ φαίνεται οὔτε καν τὸ παραμικρὸ σημαδάκι ἀπ' αὐτὴν τὴν πληγὴ...

Δὲν βάζουν ὅμως τὸ κακὸ με τὸν νοῦ τους.

Εἶναι τόσο ἀπλοϊκοί, πού ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀποδίδουν ἀπλῶς στὶς ὑπεράνθρωπες ἰκανότητες τοῦ μασκοφόρου Τιμωροῦ πού τοὺς ἔχει στείλει ὁ καλὸς Θεὸς στὴ γῆ, για να τοὺς προστατεύη ἀπὸ τοὺς διάφορους κακούργους πού ξετρυπώνουν κάθε τόσο σ' αὐτὸν τὸν ἀγριότοπο.

Μὲ γουρλωμένα λοιπὸν μάτια δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ να κυττάζουν τὸν ὑποτιθέμενο Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀρθρώσουν καὶ μιὰ λέξι για να τοῦ ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτησί του, τόσο ἀπέραντος εἶναι ὁ θαυμασμός πού κυριολεκτικὰ τοὺς ἔχει ἀπολιθώσει.

Φυσικὰ στὸ τέλος καὶ καθὼς ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας τοὺς ρωτᾷ για δεύτερη φορά, τοῦ ἀπαντοῦν:

— Πὼς, σενιὸρ Ζορρό... Τοὺς εἶδαμε καὶ τοὺς παραεἶδαμε ἀπὸ πού πήγαν, οἱ φοβεροὶ ληστὲς πού σᾶς εἶχαν αἰχμαλωτίσει!... Πῆραν τὸν δρόμο τῆς Ζούγκλας πού παίρνουν συνήθως οἱ κυνηγοὶ

των ἀλιγοπόρων!...

Μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ αὐτῆ ἐκφρασι πού ξέρου νὰ λένε γιὰ νὰ κατευθύνουν τοὺς ντόπιους οἱ ἀπλοῖκοὶ χωρικοί, δίνουν πραγματικὰ στὸν "Ἐλ Ρέϋ νὰ καταλάβῃ θαυμάσια τὴν κατεύθυνσι πού ἔχουν πάρει οἱ ἀπαίσιτοι ἀπαγωγεῖς τοῦ ἀληθινοῦ Ζορρό.

Τοὺς λέει ἓνα γρήγορο εὐχαριστῶ καὶ ξαναφεύγει τρέχοντας, κάτω πάντοτε ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἀπέραντου θαυμασμοῦ τους.

Δὲν ἔχει προχωρήσει οὔτε δυὸ χιλιόμετρα μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα.

Ξαφνικὰ κάπι πού βλέπει τὸν κάνει νὰ σταματήσῃ.

Εἶναι τὸ Μαῦρο Πουλί, τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ διδυμοῦ ἀδερφοῦ του.

Μὲ λαχτάρει τρέχει πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τόν... κοιμώμενο μακαρίως πάντοτε Πάντσο Γίγαντα πάνω στὸν ὦμο του.

Στὸ αὐτόγυρο ὅμως μέσα δὲν εἶναι κανεῖς.

Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τόσο.

Στὴ στιγμὴ ἀφίνει κάτω τὸν Πάντσο καί... τὸν ἀρχίζει στὰ χαστούκια, ὅποτε ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς νάνος συνέρχεται ἀμέσως.

Πετιέται ὄρθιος.

— Παναγίτσα μου!, φωνάζει. Πέσαν ἀπάνω μου ληστές καὶ μὲ χτυπᾶνε μὲ τσεκούρια νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι. Καλὰ ποῦναι... σκληρὴ ἢ πέτσα μου κι' ἀκόνιστα τὰ τσεκούρια! Πάω νὰ φύγω!

Καὶ χωρὶς ἀστεῖα κάνει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ ὅμως τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν σηκώνει ψηλά.

— Γρήγορα, Πάντσο!, τοῦ φωνάζει. Ἄς μποῦμε στὸ Μαῦρο πουλί καὶ ἄς ἀπογειωθοῦμε!

Ὁ Πάντσο μόλις τὸν βλέπει ἠσυχάζει ἀμέσως καὶ χαμογελάει κορδαμένος.

— Τὸ πίστεψες πού θᾶφουγα; τοῦ λέει χασκογελώντας. Ἄστειεύθηκα... παταγωδῶς! Πῶς τὸ βρήκες τὸ τσαμένο μου, Ζορράκο; —καὶ λέει ἔτσι δείχνοντας μὲ τὸ βλέμμα τὸ αὐτόγυρο. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴ μαύρη μου ἀλήθεια, ἐγὼ τὸ εἶχα ξεγράψει μιὰ φορά!

— Γρήγορα!, οὐρλιάζει ὁ "Ἐλ Ρέϋ πού ὅσο περνᾶει ἡ ὥρα τὸν ζώνουν τὰ μαῦρα φίδια. Γρήγορα!... Ξέρεις τί πάει νὰ πῆ γρήγορα;

Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τὰ λόγια του σὰν τὴν ἄλλη φορά, τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει σὰν δέμα μέσα στὸ Μαῦρο Πουλί, ἀφοῦ βέβαια προηγουμένως ἀνοίγει τὴν ἐξωτερικὴ του πόρτα.

Τοῦ Πάντσο καθόλου δὲν τοῦ κακοφαίνεται αὐτὴ ἡ μεταχείρησι.

Εἶναι τόσο χαρούμενος πού βρήκαν τὸ Μαῦρο Πουλί καὶ πού, ἐπομένως, θὰ γυρίσουν πίσω στὴν Κάζα ντὲς "Ομπρες, σύμφωνα μ' ὅ,τι πιστεύει, πού τὰ πάντα τὰ γλεντάει...

— Ἐξοχα!, φωνάζει καθῶς κουτροβαλιάζεται στὸ

έσωτερικό του ελικόπτερου. Βάλαιμε και... άστανσέρ καθώς βλέπω, για να μην κουραζόμαστε ν' ανεβαίνουμε!

‘Ο ‘Ελ Ρέϋ πηδάει κι’ αυτός άμέσως μετά, δίπλα του.

— Βάλε μπρός!, του φωνάζει. Ξεκινάμε!

‘Ο Πάντσο τον κυττάζει με γουρλωμένα τὰ ματάκια του όπως πάντα όταν κάτι του φαίνεται έντελώς έξωφρενικό.

— Γιατί; τσιρίζει. ‘Εσύ δεν ξέρεις να οδηγάς;

‘Ο ψευτο - Ζορρό, τόσο είναι βιαστικός και άγανακτισμένος με τις καθυστερήσεις που του κάνει κάθε τόσο ο Πάντσο Γίγαντας με τη φλυαρία του, που ξεχνιέται και ξεφωνίζει άπτότομα, λέγοντας —κατὰ λάθος— τήν αλήθεια:

— ‘Οχι! Δεν ξέρω!

— Μπά!, κάνει κατάπληκτος ακόμα περισσότερο τώρα ο Πάντσο. Και πώς αυτό; ‘Εσύ είχες γίνει άσος πιλότος;

‘Ο ‘Ελ Ρέϋ καταλαβαίνει

τη γκάφα του.

— Μπορεί να είχα γίνει, του λέει του Πάντσο στα γρήγορα, αλλά τώρα ξέχασα!

— Ξέχασες; Σοβαρολογείς. Και πώς έγινε αυτό;

— Νά: ‘Εφαγα ένα φρούτο που το λένε «λωτό της ζούγκλας» και που όταν το φάς τὰ ξεχνάς όλα!

— ‘Ελα, Παναγιά μου! Σοβαρά; Βρέ ζούγκλα κι’ αυτή εδώ πέρα να σου πετύχη! Βγαίνουν κάτι... Δημητριακά που είναι να τρελλαθής σ’ αυτό το δάσος, Ζορράκο! Τήν άλλη φορά έφαγα εγώ ένα που έγινε τόσο άντρειωμένος ώστε...

Σταματάει και γίνεται μονομιάς ολοκόκκινος γιατί αυτό που είπε δεν ήθελε ποτέ να το μαρτυρήσει.

Κι’ ο ‘Ελ Ρέϋ όμως μ’ αυτά τὰ δυο λόγια του τὰ καταλαβαίνει όλα και έτσι εξηγεί και το μυστήριο των τρομερών κατορθωμάτων που έκανε ο Πάντσο Γίγαντας.

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ

- 1) ‘Η Χρυσή Μάσκα
- 2) ‘Η Νάγια Δρά
- 3) ‘Ο ‘Ελευθερωτής
- 4) ‘Ο Ζορρό συλλαμβάνεται
- 5) Το μυστικό του ‘Αγριόγατου
- 6) Ζορρό έναντίον ‘Ελ Ρέϋ
- 7) Το αίνιγμα του Γαλάζιου ποταμού.
- 8) Το δόκανο του θανάτου
- 9) Το μυστήριο του Ναού των ‘Ινκας.

- 10) ‘Η Νάγια κινδυνεύει
- 11) Πάντσο ο τρομερός
- 12) ‘Ο Θεός ‘Ηλιος εκδικείται
- 13) Κουκαρατίσα ο ασύλληπτος
- 14) ‘Ο θάνατος του Ζορρό
- 15) ‘Ο Ζορρό τιμωρεί
- 16) ‘Ο Περέθ συλλαμβάνει τη Νάγια.
- 17) Θάνατος για δύο
- 18) ‘Ο Περέθ λιποθυμεί

Χαμογελάει κάτω από τη χρυσή μάσκα που του σκεπάζει το πρόσωπο.

Ο βασιλιάς της ζούγκλας ξέρει περίφημα την ύπαρξη του φρούτου αυτού για το οποίο του μιλάει ο νάνος και που φυτρώνει άλλο σε διαφορετικά σημεία μέσα στο άδιαπέραστο παρθένο δάσος και μόνο κατά τύχη και πολύ σπάνια μπορείς να το πετύχεις, όπως και τον λωτό της ζούγκλας έξω άλλου που του ανέφερε...

— Λοιπόν, του λέει ανυπόμονα, βάλε μπρός να φεύγουμε!

Ο Πάντσο δέν φέρνει αντίρρηση αυτή τη φορά:

Θέλει να ξεχαστούν τα λόγια που ανταλλάχθηκαν μεταξύ τους και έτσι τον συμφέρει να γίνη ό,τι δήποτε άλλο εκτός από το να εξακολουθήσουν την συζήτηση.

Πιάνει τους μοχλούς οδηγήσεως και χειριζόμενος στην έντελεια σαν μηχανικός που είναι τα διάφορα κουμπιά του καντράν, κάνει το Μαύρο Πουλί και αφήνει τη γη και υψώνεται πάνω από το πράσινο βασίλειο της ζούγκλας του Άνω Αμαζονίου.

Σε λίγο οί οί κορυφές των δέντρων βρίσκονται δεκάδες μέτρα κάτω απ' τα πόδια τους...

Από δω πάνω δέν έχουν παρά να κυττάξουν κάτω με προσοχή και θα μπορέσουν να διακρίνουν τον Τάϊ Αόβα, όπου κι αν βρίσκεται με τον αίχμάλωτό του...

Ο Έλ Ρέϋ το καταλαβαίνει αυτό και βάζει τον Πάντσο Γίγαντα να σταματήσει το έλικόπτερο στον αέρα.

Ο νάνος — μ' όλο που δέν καταλαβαίνει τίποτα εκείνος, αφού περίμενε να πάνε όλοτα χώς για την Κάιζα ντές Όμπρες — υπακούει ωστόσο στον άφεντικό του — όπως πιστεύει πως είναι ο μεταμφιεσμένος Έλ Ρέϋ.

Εκείνος σκύβει για να κυττάξη μέσα στην άδιαπέραστη ζούγκλα αλλά την ίδια στιγμή συμβαίνει κάτι τρομερό.

Ο ψευτο - Ζορρό αφήνει να του ξεφύγη μιὰ τρομερή κραυγή πόνου...

Τα μάτια του γουρλώνουν και στριφογυρίζουν μ' άπελπισία στις κόγχες τους...

Ο Πάντσο τον άκούει, τον βλέπει κι' ο ίδιος ο καυμένος έχει άπομείνει μαρμαρωμένος σαν τέλειο άγαλμα της άπορίας αλλά και της βλακείας.

Ξαφνικό

ΞΕΧΑΣΑΜΕ όμως

τον άστυνόμο Πεέθ, ενώ ο άναγνώστης πρέπει να ξέρη ότι ο τελευταίος αυτός εξακολουθεί να γυρίζη μέσα στη ζούγκλα, ψάχνοντας για τον αιώνιο έχθρό του τον Ζορρό.

Και ξαφνικά, εκεί που πηγαινέι, άκούει ένα πραγματικό πανδαιμόνιο από λυσσασμένες φωνές και παράξενους κρότους, που όμως δέν κρατάει και πάρα πολύ...

Ωστόσο ο Περέθ που εί-

ναι ένας άνθρωπος με μεγάλες ικανότητες έχει ήδη προσδιορίσει την κατεύθυνση από την οποία ακούστηκαν οι φωνές αυτές.

Τρέχουν πραγματικά σαν τσαικάλια και είναι απίθανος και αφάνταστος ο τρόπος που το καταφέρνει αυτό ο ίδιος ο Περέθ.

Δεν άργούν να φτάσουν σ' ένα σημείο της ζούγκλας που υπάρχει ένα μικρό ξέφωτο.

Στην κυριολεξία δεν άργεί να φτάσει μόνο ο ίδιος ο Περέθ σ' αυτό, γιατί έχει δώ-

σει διαταγή να χωριστούν οι άντρες του και να σκορπιστούν κι' όποιος ανακαλύψει πρώτος το παραμικρό, να φωνάξει...

Ο χοντρο - αστυνόμος λοιπόν, άσχετο αν είναι αρχηγός, ανοίγει το στόμα του να φωνάξει καθώς φτάνει σ' αυτό το ξέφωτο αλλά καθώς πέφτουν τα μάτια του στη γη, μένει κόκκαλο.

Κάνει μια δεύτερη προσπάθεια για να φωνάξει αλλά τα μάτια του γλαρώνουν και ...πέφτει κάτω λιπόθυμος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Αποκλειστικότητα: Γεν. Εκδοτικάί Επιχειρήσεις Ο Ε.

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Η Διεύθυνση του περιοδικού σας ανακοινώνει ότι από σήμερα πωλούνται στο βιβλιοπωλείο μας «ΤΟ ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ» οι κατωτέρω εκδόσεις μας, με μειωμένη τιμή:

«Τζόε Ντικ»	1 δρχ.
«Κάλ»	» »
«Δέκα τρία»	» »
«Κεραυνός»	» »
«Ταρζάν»	» »
«Ταγκόρ»	» »
«Μικρός Μπουρλοτιέρης»	» »
«Μικρός Ίππότης»	» »
«Μάτι»	» »
«Διαμάντι»	» »
«Το Γέλιο»	» »

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 18 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

0

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

Κάτι που κανείς και ποτέ δεν διάβασε ακόμα παρόμοιο.
Μιά μεγάλη έκπληξις για τους φίλους του περιπετειώ-
δους αναγνώσματος.
Μιά μεγάλη έκπληξις για τον ίδιο τον Περέθ!

0

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

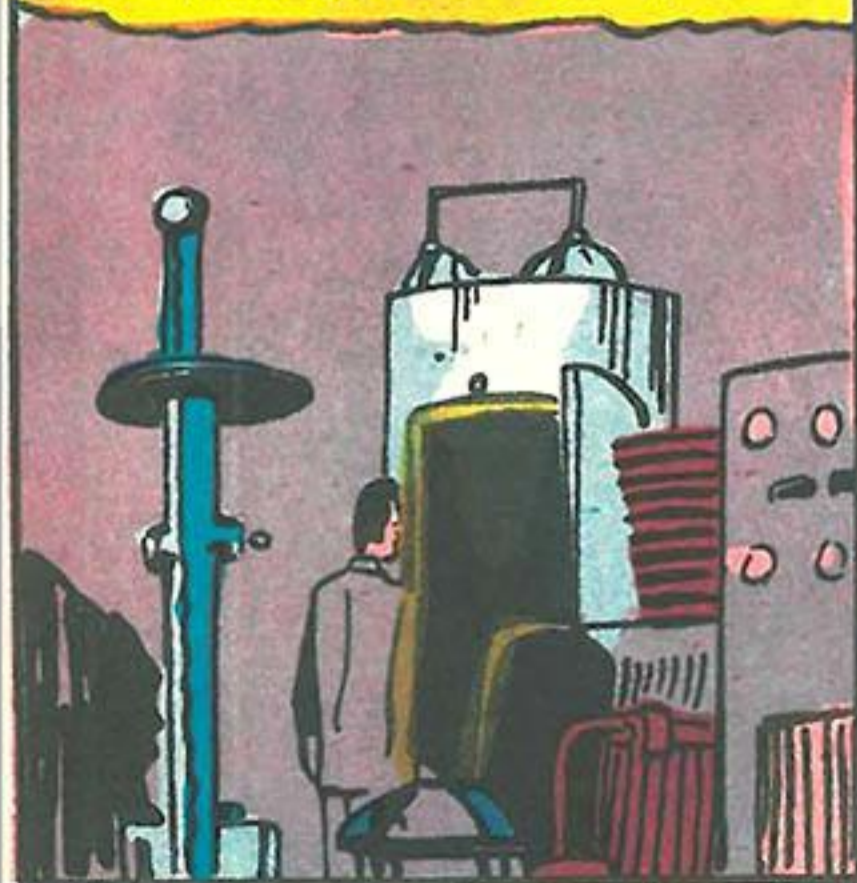
ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΑΝ
ΠΙΝΗ ΑΥΤΗ Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΘΑ
ΣΗΜΑΝΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟ-
ΦΗ ΤΟΥ ΓΑΓΑΞΙΑ ΓΙ' ΑΥΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΞΟΧΟ-
ΤΑΤΕ!

Η ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΤΗΛΕΚΙΝΗΤΙΚΗ ΜΗ-
ΧΑΝΗ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΜΕ
ΣΤΕΙΝΗ.. ΑΠ' ΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΣΤΗΝ
ΑΠΟΜΕΜΑΧΡΥΣΜΕΝΗ ΓΗ!

ΣΧΕΔΟΝ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ
ΑΠ' ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΓΗ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..